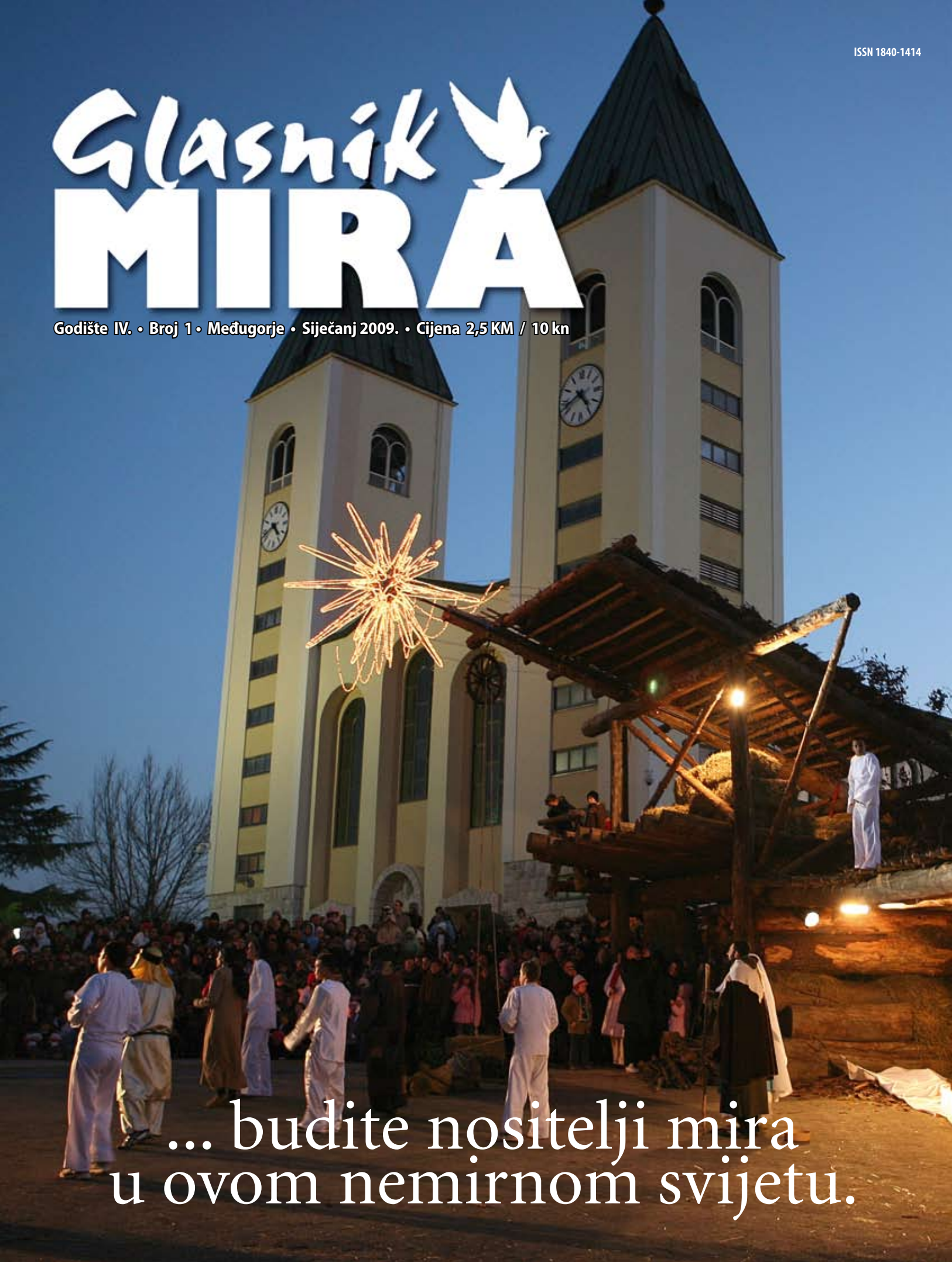

Glasnik MIRA

Godište IV. • Broj 1 • Međugorje • Siječanj 2009. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

... budite nositelji mira
u ovom nemirnom svijetu.

Draga djeco!

Trčite, radite, skupljate, a bez blagoslova. Vi ne molite! Danas vas pozivljem da se zaustavite ispred jaslica i meditirate o Isusu, kojega vam i danas dajem da vas blagoslovi i pomogne da shvatite da bez njega nemate budućnosti. Zato, dječice, predajte svoje živote u Isusove ruke da vas on vodi i štiti od svakoga zla.

Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu!
(25. prosinca 2008.)

Snimio Mate T. Vasilij

Glasnik
MIRA

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Međugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // SHIFT KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar
"Mir" Međugorje d.o.o., "Glasnik mira"

Iz BiH u KM:

Unicredit Bank
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR:

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22

IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i
poštanskom uplatnicom.

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata (12 brojeva)
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 50 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,
znanosti, kulture i športa Hercegovačko-
neretvanske županije pod brojem
R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Promišljanje

PROMIJENITI ŽIVOT - OBRATITI SE

fra Tomislav Pervan

Bacimo načas misao i pogled u srednji vijek, u vrijeme prije otkrića tiskarstva, kad se sve pisalo i prepisivalo rukama, napose u velikim samostanima i opatijama. Ondje su postojale posebne odaje, tzv. skriptoriji u kojima su redovnici prepisivali stare rukopise, čuvali antičku baštinu od zaborava, tu su ukrašavali svoje ruko- i umotvorine. Danas imamo jedno silno, neizmjereno umjetničko bogatstvo u tim *iluminacijama*, ili pak u naglašavanju i urešavanju početnih slova riječi ili teksta. Ta inicijalna slova, *inicijali*, kao da su htjeli istaknuti početak i prednost početka pred svim ostalim. Ti su *inicijali* redovito nabijeni simbolikom i sadržajem.

Važnost početka ne vrijedi samo za početak teksta ili kojega poglavlja, nego svaki početak ima načelno svoje značenje i za svaki ljudski život. Tko ne gleda na početak, tomu je zastrt pogled i na kraj. Tražiti početke, korijene, ici naprijed može se samo ako se zna odakle se krenulo i koji je cilj putovanja. Tako je i sa svakom novom godinom. Svaka nova godina krije u sebi nešto tajanstveno, ali je već u onim *inicijalima* sadržan cjelokupni smisao. Urežujemo li ili upisujemo li na

početku godine izražajnim inicijalima slova, primjerice IHS (što će reći: Isus Spasitelj ljudi), onda znamo u kojemu i čijemu znaku protječe naš život. Znamo i svjesni smo za kime krenuti, komu se okrenuti ili obratiti. Ili pak ona tri imena i tri križića nad vratima za blagoslova kuća...

Na radikalan zov mora uslijediti radikalan odgovor

Prva riječ iz Isusovih usta prema sinopičkim evanđeljima, dakle na samome po-

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici snimio fra Miljenko Šteko

**PREDAJTE
SVOJE ŽIVOTE
U ISUSOVE RUKE**

Poruka za
sadašnji trenutak

**UKAZANJA SU
JASAN POZIV
NEBA ČOVJEKU
DANAŠNJIČE**

mons. Eduard Peričić

**S GOSPOM U
21. STOLJEĆE**

fra Ljudevit Rupčić

**GOSPINA
NAZOČNOST
MEĐU NAMA
VELIKA JE MILOST**

Vicka Ivanković-Mijatović

**INVENTURA
ILI ISPIT
LJUDSKOSTI**

s. Dominika Anić

**MIROTVORAC
U BOLONJI**

fra Bernardin Škunca

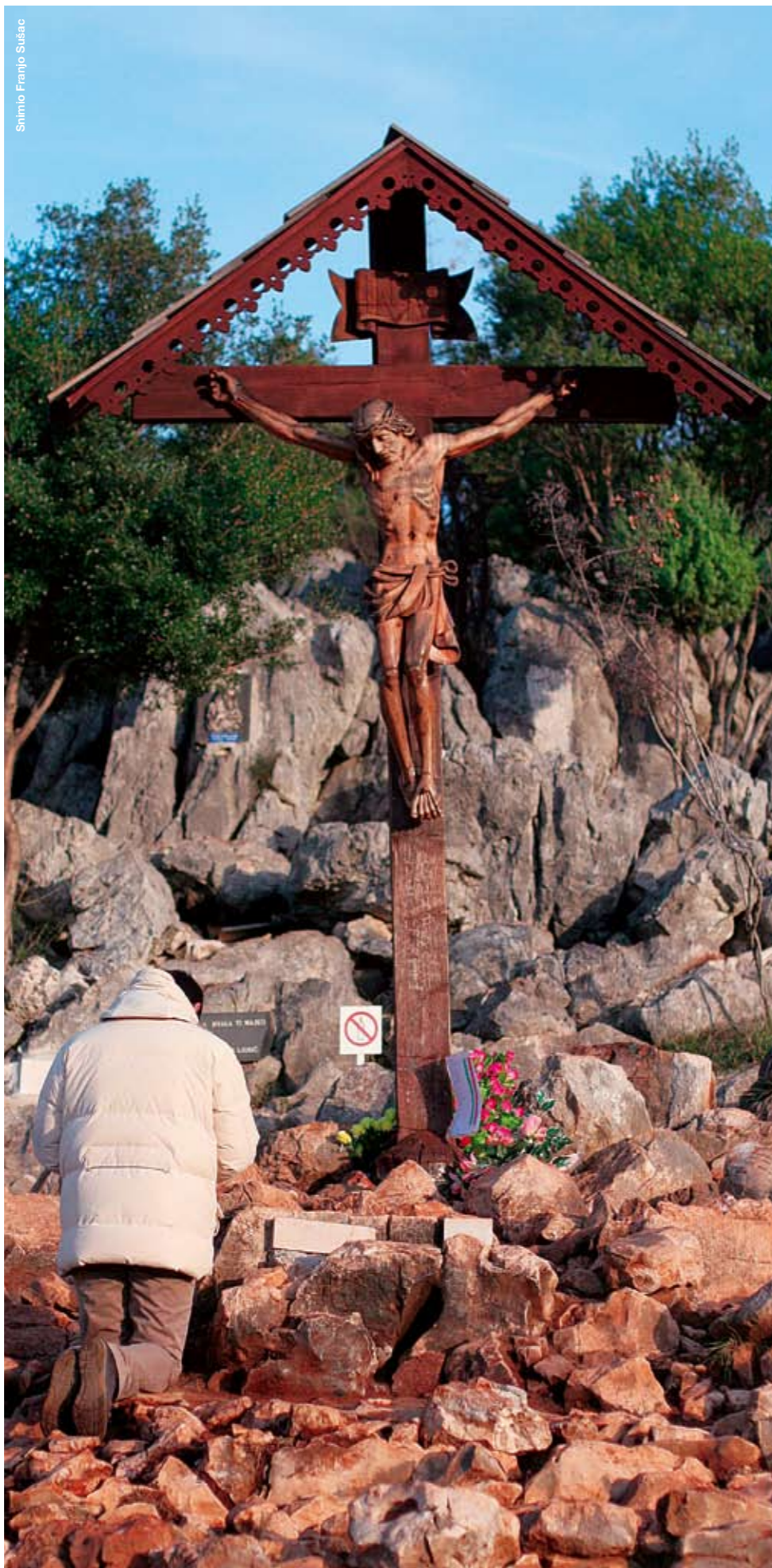
četku, glasi: "Obratite se i vjerujte Evanđelju!". Možda najveći njemački lirik R. Maria Rilke završava svoj sonet "Arhajski Apolonov torzo" usklikom: "Ti moraš promijeniti svoj život!" Prethodni stihovi opisuju pjesnikov susret s mramornim kipom iskopan u kazalištu maloazijskoga lučkoga grada Mileta. Kip bez glave i ruku, i unatoč tome, odnosno upravo zbog toga pogled na taj kip p(ro)trasa velikog pjesnika. On je očaran ljepotom, dirnut prizorom osakaćena kipa, i kao da iz njega čuje prodorni zov: "Moraš promijeniti svoj život!"

Promijeniti vlastiti život – nije to samo zov pjesnika, to je onaj sretni trenutak i zov kad svatko mora napeti svoje uši. Korjeniti zov koji ne dopušta odgode. Zov je neponovljiv i na radikalni zov može i mora uslijediti samo radikalni odziv, obrat. Čovjeka pogađa ta temeljitost, radikalnost. Onaj Isusov zov na početku javnog djelovanja izriče istu misao, samo drugim riječima, obratite se, naime, i vjerujte Radosnoj vijesti! "Moraš promijeniti svoj život" – to je trajni refren svačijeg života. Velika riječ, ali često je odnosi vjetar u nepovrat.

Jedan je drugi pisac zabilježio u svoj dnevnik: "Svako tri ili četiri mjeseca otkrivam u svome dnevniku bilješku: 'Danas započinjem s novim životom!'. Svoje je bilješke objavio pod naslovom "Mjehuri od saponice". Vjerujem kako svi mi dobro znamo za vlastite mjehure od saponice, za sve one dobre nakane i odluke o promjeni života, a zapravo se redovito ne dogodi ništa. Odlučnost promjene olako se utopi u svagdanu, svagdanja sila teže ne dopušta čovjeku da se vine iznad običnoga, banalnoga. U nama ostaju samo kratkotrajna sjećanja na sretno trenutke odluke. A redovito se obistinjuje ona izreka kako je "put u pakao popločan dobrim odlukama". Koliko takvih odluka donosimo na početku jedne godine? I jedva da nadžive sjećanj...

Život ne podnosi ustajalost ni učmalost

Svakodnevno smo suočeni s iskustvima uspjeha i neuspjeha. Promijeniti se, mijenjati sebe, to je sastavnica životne matice u kojoj se nalazimo, koja nas nosi, htjeli mi to ili ne. Uronjeni smo u život svim svojim žiljem. Nemamo li dovoljno snage za promjenu prema zacrtanim idealima, mijenjat će nas okolina prema svojim zadanim mjerilima. Ne živi li čovjek onako kako misli, kako mu zdravi razum i vjera nalažu, početak će misliti onako kako živi. Pa ako živi u zlu, zabludi, grijehu, neistini, onda će se

Snimio Franjo Sušac

njegov izopačeni život pretočiti i u njegovo svagdanje mišljenje i na kraju će zaključiti kako je to normalno. A zapravo nije, nego je izopačeno.

Sve je podložno mijeni. Ništa ne može ostati 'pri starome'. Ostanemo li 'pri starome', nužno ćemo zastarjeti. Trebamo se čuvati zastarijevanja. Čovjek mora stalno obnavljati i preispitivati vlastita stajališta. Tko ne raste, tko ne sazrijeva, on nužno nazaduje, ide u 'recesiju' (a ta je riječ svakome ovih dana u ustima). Nenaopredovanje jest nazadovanje, neizdizanje jest tonjenje, neobnavljanje i nepodmlađivanje jest zapravo starenje i propadanje.

Nitko nije kadar preskočiti vlastitu sjenu. Nitko ne može od danas do sutra promijeniti svoj život. Rijetki su obraćenici poput Pavla. Pavla jest pogodila i zasljepila svjetlost na putu u Damask, ali je trebao skoro punih deset godina kušnje, promišljanja, dok nije stupio na svjetsku pozornicu i počeo neustrašivo naviještati Isusa Krista. Isto možemo slijediti i kod svetoga Franje. I on je godinama tražio svoj put nakon početnih 'udara' milosti, dok nije bio siguran u ispravnost puta na koji ga je Gospodin pozvao, a onda i cijelu Crkvu obnovio.

Život ne podnosi učmalost ni ustajalost, život nije pohranjivanje ni arhiviranje, nego trajna transfuzija novih misli, ideja, ubrizgavanje novoga života. Nikakav brak ne živi od uspomena, nego od trajnog rasta i sazrijevanja u međusobnom prožimanju. Može li preživjeti vjerska zajednica koja smatra riječi svoga utemeljitelja gotovom žetvom, a ne sjemenjem i klicama koje tek trebaju u svakome vjerniku izrasti u klas ili stabljiku? Ima li ijedno društvo mogućnost preživjeti, izležava li se na minulim lovorikama i pobjedama, ili ako živi od kamata na uštedevine? Koji športaš ne ulaže svakodnevno često i nadljudske snage kako bi postigao što bolji uspjeh za natjecanja? Ili pak svirači na pojedinim glazbalima? Zašto je propalo Rimsko Carstvo? Zbog počivanja na starim lovorikama, bivšim vojnim uspjesima i trijumfalnim pobjedama. Prepustilo se lagodnu životu i zato je postalo laki plijen nadirućim mladim narodima, punim snage. Slično se događa i danas umornu i prezasićenu Zapadu.

Želimo li graditi na pouzdanu temelju, živimo prema kriterijima Isusove Radosne vijesti

Opasno je živjeti u samozadovoljstvu i kratkovidnosti. Samo stalna mijena i pro-

mjena omogućuju da čovjek sačuva svoj zreli identitet. Identitet koji upravo podmlađivanjem i trajnim napredovanjem čuva ono vrijedno staro.

"Moraš promijeniti svoj život!" – dovikuje antičko umjetničko djelo genijalnom pjesniku. Morate promijeniti svoj život, početi u život novim smjerom, dovikivao je Isus svojim suvremenicima. Riječi su mu zabilježene i odzvanjaju i danas svijetom. Stojte pred nama kao nezaobilaziv miljo-kaz. Želimo li graditi na pouzdanu temelju, usmjeriti svoj život prema onome što ostaje, što nadilazi vremena i prostore, moramo se odlučivati živjeti prema mjerilu i kriterijima Isusove Radosne vijesti.

Nebo i zemlja prolaze, naraštaji dolaze i smjenjuju se, a njegov gorostasni lik i danas se isprječuje i poziva na nasljedovanje. Od Ivana Krstitelja ljudi se stalno pitaju, je li Isus Krist onaj koji ima doći ili da čekamo nekoga drugoga. Djelo koje je upisao u srca tolikih, a njegovi sljedbenici u sudbinu svijeta zborne najrječitijim govorom kako je Isus Krist sami otisak Božjega bića među nama. I nema ni u kome drugome imenu spasenja i budućnosti. Pa ni za nas na početku jednoga novoga vremenskog odsječka. Stoga nam treba odluka za Njega.

Snimio Tvrtko Bojić

Svakodnevno smo suočeni s iskustvima uspjeha i neuspjeha. Promijeniti se, mijenjati sebe, to je sastavnica životne matice u kojoj se nalazimo, koja nas nosi, htjeli mi to ili ne. Uronjeni smo u život svim svojim žiljem. Nemamo li dovoljno snage za promjenu prema zacrtanim idealima, mijenjat će nas okolina prema svojim zadanim mjerilima. Ne živi li čovjek onako kako misli, kako mu zdravi razum i vjera nalažu, početak će misliti onako kako živi.

PREDAJTE SVOJE ŽIVOTE U ISUSOVE RUKE

Gospa nam je 25. prosinca 2008. dala poruku koja je ujedno opomena i poziv. Ona kaže: *Draga djeco! Trčite, radite, skupljate, a bez blagoslova. Sve te riječi su istinite, a još nas više diraju jer dolaze iz Gospinih usta. Ako pogledamo oko sebe, primijetit ćemo kako smo svi tjeskobno zabrinuti za svakidašnja materijalna dobra. Riječi kao što su kriza i recesija, koje svaki dan slušamo, već su nam pomalo postale dosadne. O njima se piše u novinama, govore se na radiju i televiziji, i to s pravom. Iskazano je nepovjerenje prema bankama, ali kriza je zahvatila i fakultete koji su zaraženi korupcijom, primjećuje se pad nataliteta, porast abortusa, velika je kriza morala. Ljudi započinju i završavaju razgovore s mislima o globalnoj krizi.*

Rijetki se pitaju koji su razlozi nastanka krize i kako iz nje izaći. Glavni razlog nastanka je bogaćenje velikih i bogatih država na račun malih i siromašnih, a do danas još nije pronađen način da se u svijetu uspostavi kakva-takva ravnoteža između bogatih i siromašnih.

Gospa kaže: skupljate, a blagoslova nema. Nema ga zato što nam Bog nije na prvom mjestu. Nešto slično se dogodilo u vrijeme proroka Hagaja, koji je živio u šestom stoljeću prije Krista. Preko njega Gospodin upozorava svoj narod i kaže: "I zato, ovako sada govori Jahve nad Vojskama: Razmotrite svoje putove! Sijete mnogo, malo dovozite; jedete, a niste siti; pijete, a napojit' se ne možete; odijevate se, a nije vam toplo. Poslenik zarađuje plaću, a stavlja je u prodrt tobolac! Ovako govori Jahve nad Vojskama: Razmotrite svoje putove! Idite na goru, dovezite drva i podignite opet Dom; bit će mi to milo i proslavit ću se – govori Jahve. Nadaste se obilju, a gle, malo je; što dovezete kući, ja otpuhnem. A zašto? – riječ je Jahve nad Vojskama. Zato što je Dom moj razvaljen, dok se svaki od vas brine za dom svoj. Stog' je nebo uskratilo rosu, a zemlja uskratila usjeve. Ja dozvah sušu na zemlju i gore, na žito i vino, na ulje i na sve što zemlja rađa, na ljude i stoku i na svaki trudno stečen plod" (Hag 1,5-11). Prorok Hagaj zaklinje

ljude da se vrate Gospodinu i njegovim putovima kako bi obnovili porušeni Hram jer će to biti znak povratka na ispravan put. Narod je poslušao i Gospodin obećaje dobru žetvu i blagoslov.

Nekoliko dana pred Božić moglo se primijetiti kako su veleprodaje, prodavaonice, frizerski saloni puniji nego ispovjedaonice. Velika se pozornost posvećuje vanjskom izgledu, a za nutarnju čistoću duše ne bismo se baš toliko. Kad bismo bili toliko zabrinuti za svoje spasenje i duhovni život kao za izvanjske stvari, ovdje na zemlji bi brzo procvjetao raj.

Gospa u poruci nadalje kaže: *Vi ne molite!* Većina katolika ujutro prije posla napravi samo znak križa, bez dublje molitve. Navečer, umorni od posla, zaspimo već kod druge Zdravomarije, i tako iz dana u dan. Tijelo se umara, a duša još više. I onda se pitamo: zašto nema blagoslova? Zašto nas Bog ne čuje? Čuje on nas, ali mi ne čujemo njega. Kad god dođe, nismo kod kuće. Gospa nas je u poruci od 25. listopada 1989. godine pozvala da molimo srcem jer ćemo

se tako susresti s Bogom. Moliti srcem znači sabrati se i usredotočiti na molitvu, misliti na onoga komu se obraćamo, a to je Bog. *Molitva je vrata kroz koja Duh Sveti ulazi u čovjeka*, rekao je pokojni papa Ivan Pavao II. Molitva nije besplodno ponavljanje naučenih fraza, već je to istinski razgovor s Bogom. U molitvi se spajaju nebo i zemlja. *Bog nam može pomoći samo ako ga molimo*, kaže majka Terezija iz Kalkute. Bitno je vjerovati u moć molitve, biti svjestan da Bog sluša svaku našu riječ i vjerovati da on može sve učiniti: "Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se! Doista, tko god ište, prima; i tko traži, nalazi; i onomu koji kuca otvorit će se" (Mt 7,7-8), poučava nas Isus. Naša molitva bi uvijek trebala biti protkana zahvalom Bogu jer sve što imamo i posjedujemo primili smo od njega. Sv. Augustin je molio sljedeću molitvu zahvale:

"Kasno sam te uzljubio, ljepoto tako stara i tako nova, kasno sam te uzljubio! A eto, ti si bio u meni, a ja izvan sebe. Ondje sam te tražio nasrćući na ta lijepa bića koja

Gospa u poruci nadalje kaže: *Vi ne molite!* Većina katolika ujutro prije posla napravi samo znak križa, bez dublje molitve. Navečer, umorni od posla, zaspimo već kod druge Zdravomarije, i tako iz dana u dan. Tijelo se umara, a duša još više. I onda se pitamo: zašto nema blagoslova? Zašto nas Bog ne čuje? Čuje on nas, ali mi ne čujemo njega

si stvorio, ja rugoba. Ti si bio sa mnom, a ja nisam bio s tobom. Mene su daleko od tebe držale one stvari koje ne bi postojale kad ne bi bile u tebi. Zvao si me i vikao, probio si moju gluhoću, zabljesnuo si, sijevnuo si i rastjerao moju sljepoću, prosuo si miomiris, a ja sam ga upio da uzdišem za tobom, okusio sam ga pa gladujem i žedam, dotakao si me, i zato gorim za tvojim mirom".

Isus je naša budućnost

Gospa nas poziva da se *zaustavimo ispred jaslica i meditiramo, razmišljamo o Isusu, kojega nam je donijela da nas on blagoslovi i pomogne da shvatimo kako bez njega nemamo budućnosti*. Božić, porođenje Isusovo, je blagdan vječne i bezgranične Božje ljubavi, koja je ušla u našu povijest uzimajući bezazleni lik djeteta. Dok meditiramo, dok razmišljamo o Isusovu rođenju, moramo imati na umu kako to nije samo lijepa priča o malom djetetu, pastirima, anđelima i kraljevima koji su živjeli u davna vremena. To je blagdan koji govori o neprestanoj povezanosti između Boga i čovjeka. To nije događaj koji se dogodio nekoć davno. To je stvarnost koja bi se trebala događati svaki dan u nama. Bog se utjelovljuje i svaki dan postaje Bog s nama. Susrećemo ga u svetoj Misi, u sakramentima, u molitvi, u dobrim djelima. Isus se želi neprestano rađati u nama, svojim ljubljenim sinovima i kćerima, a isto tako i u zajednici svojih vjernika, u Crkvi, koja je njegovo otajstveno tijelo. Isus nam dolazi u susret, ali i mi trebamo poći njemu u susret. Nakon prvih jaslica u Betlehemu, Isus se želi useliti u ljudska srca. Ako imamo Isusa, mi drugima postajemo jaslice, a isto tako i drugi postaju jaslice gdje možemo prepoznati Isusa. To je neshvatljiva tajna Božje ljubavi prema čovjeku.

Naša budućnost je u našoj vjeri u Isusa, koji je Sin Božji, rođen od Djevice Marije, umro, pokopan i uskrsnuo. On je naša budućnost. Iz te vjere proizlazi nada i to ne nada koja razočarava, nego nada koja se ne

zadržava samo na riječima, nego se ostvaruje u konkretnom životu. Tko posjeduje nadu, taj živi, jer bez nade se ne može živjeti. Duhovni život proizlazi iz nade koja hrani vjeru u Isusa. Nada se potom pretiče u molitvu, kako nas poučava sv. Toma Akvinski kad kaže: "Tko se nada taj zna moliti i tko zna moliti on se nada". U Crkvi, zajednici krštenika, novorođeni Isus čini dostupnom obećanu budućnost. Krist je naša budućnost, kao što papa Benedikt XVI. napisao u enciklici "Spe salvi" ("U nadi spašeni"), njegovo je evanđelje navještaj koji "mijenja život", ulijeva nadu, širom otvara tamna vrata vremena i osvjetljava budućnost čovječanstva i svemira (usp. br. 2).

Staviti život u Isusove ruke

Gospa nam daje rješenje za sve naše strahove, tjeskobe, nemire, krize, a to je njezin sin Isus Krist. Ona kaže: *Pređajte svoje živote u Isusove ruke da vas on vodi i štiti od svakoga zla*. Samo u Isusovim rukama, u njegovom srcu, imat ćemo pravu zaštitu od svake vrste zla. Onima koji su s povjerenjem primili Isusa u svoje srce dariva se punina života u izobilju. Tko je prihvatio ponudu s neba, pronašao je smisao života, a to je Bog. Tko ima Boga, taj ima sve. Svetoj Katarini Sijenskoj Isus se ukazao toliko puta, a kad je jednom bila u teškoj situaciji i puno trpjela, nigdje Isusa. Kad je sve prošlo, došao je i on, Isus. "A gdje si bio do sada?" izravno je upitala Isusa. "**Blize tebi no inače: skriven u dnu tvoga srca uživao sam kako me ljubiš i onda kada me nemaš**".

Budimo svjedoci Radosne vijesti i radujmo se onom iskonskom radošću na koju nas poziva sv. Pavao: "Braćo! *Radujte se u Gospodinu uvijek!* Ponavljam: *Radujte se!*" (Fil 4,4). Ne budimo kao kopači zlata koji se muče cijeli život i traže zlato, iskopavaju ga, pronalaze, a uvijek ostaju najsiromašniji iako drže zlato u rukama. Neka novorođeni Isus blagoslovi novu, 2009. godinu, cijeli naš život i sva naša plemenita nastojanja.

Shimio Franjo Šušac

S GOSPOM U 21. STOLJEĆE (I.)

fra Ljudevit Rupčić

Gospa je u Međugorju izašla pred cijeli svijet da zaustavi seobu naroda u Ništa i otvori im svojim evanđeoskim porukama i majčinskim služenjem put u Kristovu budućnost.

Ljudi ne mogu ostati u sadašnjosti, jer im se budućnost neminovno nameće. Ali, hoće li u nju ući ili će u nju biti strovaljeni? Budućnost je po sebi i neizbježna i istodobno nejasna, ali je Bog i ljudi mogu učiniti sigurnom i ljudskom. U tom su odlučni i Bog i čovjek. Čovjek se u sadašnjosti mora sresti s Bogom i s njim uspostaviti uredne odnose. I to će odlučiti o njegovoj budućnosti.

Susret čovjeka s Bogom je sudbonosan po čovjeka, bilo da Boga prihvaća, bilo da ga odbija. Jer, čovjek je uvjetovan. Niti može nastati, niti sebe ostvariti bez Boga. Mimo njega, a pogotovo protiv njega, ne može ništa drugo nego se vratiti u početno ništa.

Današnje stanje

Sadašnje je stanje čovječanstva alarmantno. Ono se dobrim dijelom uputilo u budućnost samostalno, ne samo bez Boga nego i protiv njega. Ako mu uvijek ne niječe opstojnost, niječe mu kvalitetu najveće vrijednosti. To određuje čovjekovo djelovanje i odlučuje čovjekovu budućnost.

Čovjek danas prihvaća praiskonsku ponudu, danu još prvim ljudima, da bude bog odbacivanjem Boga. Tim se stubokom mijenja sve u čovjeku i izvan njega. On više nije izvoran i normalan čovjek, nego grješnik. Njegova su djela grijesi, a nagrada za njih kazna. Njegova je životna atmosfera, za razliku od normalne i praiskonske, posve druga. U njoj se sve okreće protiv njega te i sam srlja od jednoga zla do drugoga, od bratoubojstva do Babilonske kule, od Babilonske kule do Potopa. I tome je uvijek kraj propast.

Srž problema

Povijest čovječanstva pokazuje da ljudi nikad nisu bili bez nekog boga. Ako su odbacili pravoga Boga, stvorili su sebi nekoga drugog. U svakom slučaju, bio je to čovjek. Odakle to? Čovjek vidi da je i on sam i sve oko njega konti(n)gentno. Ni on

sam ni sve drugo oko njega nema u sebi temelja svoje egzistencije. Stoga ga spopada strah od ništa. Tako nastaje u njemu strastvena i odlučna volja svoje biti i sebe samoga osigurati apsolutnom sigurnošću. Tako ga strah od ništa goni u sumnjivi napor i nastojanje kako postati bogom. Ali to sve potvrđuje samo čovjekovu slabost, nemoć, neuspjeh i neštetnost.

Čovjek nije kadar osigurati svoje biti čovjek. Smrtno ugrožen od ništa i pun straha, bježi od sebe samoga i od ništa. I sve što tako poduzima za svoju sigurnost preokreće se u prokletstvo i propast.

Bez Boga postati Bogom vodi konačno u potpunu katastrofu čovjekova bića. Gradnja i ruševina Babilonske kule je spomenik radikalnog otuđenja čovjeka od Boga i od drugih ljudi. To je neplodan pokušaj čovjeka svoje ništa ispuniti, sebe samog stvoriti, to jest postati Bogom. U Bibliji stoji da je čovjek prije nego je stvoren bio prah. Bog ga je tako stvorio da ga je uzeo od zemlje i udahnuo mu svoj dah. Nakon što je čovjek zgriješio, povratio se u prijašnje stanje. Od tada on se ne može svojom snagom nadići. Ostaje zakonima zemlje podložan i ravna se njima. Čovjek je prah i što se god više trudi od toga se osloboditi sve više dolazi do izražaja njegovo stanje i njegova slabost.

Čovjek misli naći izlaz iz unutarnje praznine samo u bijegu naprijed. Rastavljen od Boga i prepušten sam sebi, postao je ono što je već bio – prah.

Strah od ugroženosti i nedostatak biti čovjeka vodi sve većim naporima da se oslobodi toga straha, i to svim sredstvima koja mu stoje na raspolaganju. A ta su sredstva tako povezana da se čovjek njima okreće protiv sebe samog. Čovjeku ne polazi za rukom osloboditi se ništa jer je to ništa sraslo s njegovom naravi kao njezin sastavni dio. Pobjeći od ništa od kojeg se ne može rastaviti je samo puka želja. Sve što čovjek u tom pogledu poduzima je neuspjeh i katastrofa.

Posljedice čovjekova stava

Povijest dokumentira veliku nemoć, bespomoćnost, čovjekov strah pred sobom, bijeg od sebe samoga i strovaljivanje s visine u duboki ponor. To je sve pokušaj samopovrde u ništa.

Kriza čovječanstva je odraz krize čovjekova biti. Stoga politička i gospodarska rješenja ne vode izlazu. Što može biti „budućnost jedne iluzije“ (Freud), nego razaranje i propast čovjeka? To je upravo budućnost 21. stoljeća koja čovjeka ugrožava, a ne oslobađa ni spašava.

Kriza je čovjekova trajna jer je čovjek izgubio nešto bitno u sebi. On pokušava u sebi naći što samo u Bogu može naći. To je osnovna čovjekova pogriješka. Sve reforme i ponude koje se nude izvan Boga vode u novu propast i novo razočaranje.

Griješ

Rastava čovjeka od Boga nije nikakvo iskonsko stanje, nego rezultat čovjekova slobodnog čina. Čovjek je, grijehom otrovan, vraćen u prah, njegovim zakonima podvrgnut, kao takav nesposoban iz sebe samoga izići i vratiti se u stanje koje ga nadilazi i koje on samo može primiti a nipošto sam sebi zaslužiti ili osigurati. Kad su prvi ljudi bili istjerani iz Edenskoga vrta, krenuli su na Istok, dakle u suprotnom pravcu od Obećane zemlje. Edenski vrt je samo slika čovjeka koji je bio povezan s Bogom. Izgon iz Vrta je slika njegova stanja bez Boga. Čovjek je zbog grijeha protjeran u stranu zemlju, u pustinju, gdje nije više kadar naći što mu je za život potrebno. Ostao je bez svega što je potrebno.

Put je vodio preko umorstva do Babilonske kule. Danas je to isti put, samo nešto moderniji. Što je on bivao dulji tim je bilo veće otuđenje od Boga, sa svim smrtonosnim posljedicama po čovjeka. Tako je ljudski put u stvarnost pogriješan put. Tek je Abraham na Božju riječ i pouku krenuo u pravcu Obećane zemlje.

Povijest, prema tome, stvaraju Bog i grješni ljudi. Usporedo i istodobno idu Božji blagoslov i prokletstvo, Božja ljubav i čovjekov nagon za uništenjem. Tako stoje jedan drugom nasuprot Set i Kain, Noa i njegovi grješni suvremenici.

Postoji li izlaz?

Na pitanje postoji li u ovom svijetu opravdana nada u popravak, mora se potvrdno odgovoriti, ali samo pod uvjetom da on (svijet) ostane povezan s Bogom.

Čovjek danas prihvaća praiskonsku ponudu, danu još prvim ljudima, da bude bog odbacivanjem Boga. Tim se stubokom mijenja sve u čovjeku i izvan njega. On više nije izvoran i normalan čovjek, nego grješnik. Njegova su djela grijesi, a nagrada za njih kazna.

Gdje toga nema čovjek se samo udaljuje sve više od Boga i još dalje zamiče u mrak, džunglu, mržnju, bespomoćnost, osamljenost, nemoć i na kraju u propast. Sve je to stanje današnjega čovjeka. Oslonjen na sebe, on može u budućnost samo biti strovaljen.

Ima li izlaza iz stanja u kojem stoji čovjek danas? Ima, ali mu je potrebno drugo mišljenje od onoga koje ga je dovelo do ovoga stanja. Jer, ne može se istim putem izići iz situacije kojim se u nju ušlo. Nažalost, istina o čovjeku i Bogu, njihovu odnosu, je zamračena. Inicijativa i za čovjekov nastanak i ostvarenje dolazi od Boga koji je ljubav. Ali, ona uzima u obzir i pretpostavlja čovjekov slobodni pristanak i suradnju s Bogom. Čovjek bez Boga ne može ništa, a Bog bez čovjeka ne će ništa što se tiče čovjeka jer ga je stvorio slobodnim. Stoga će čovjekova budućnost biti onakva kakvu Bog hoće, a čovjek prihvati ili odbije.

Položaj današnjeg čovjeka je nezavidan. Okrenut od Boga i raščovječen, sam sebi ne može pomoći, pogotovo ovakav kakav

jest. Ali Bog to može i hoće. Njegov pot-hvat ide preko Marije, Majke Božje i majke „svih ljudi, posebno vjernika“ (2. vat. sabor). Šalje je k ljudima kao kraljicu apostola da njezinim majčinstvom i svojom milošću učini uvjerljivijom svoju ljubav i volju da spasi čovjeka i pozove ga da prihvati njegov plan, koji uzima u obzir pojedinačnu i opću, nutarnju i vanjsku, situaciju u svijetu. Bog afirmira i objavljuje temeljne vrijednosti: Boga i čovjeka. Zabluda o njima uzrok su najtežim posljedicama po čovjeka. Zato Gospa na prvi dan ukazanja u Međugorju drži na rukama djeteta Isusa, pravoga Boga i pravoga čovjeka. Tim kaže da Bog ne samo postoji nego da je postao čovjekom radi čovjeka. Na Isusu se pokazuje da su Bog i čovjek najuže povezani. Razlikuju se, ali su nerazdvojni. Bez te povezanosti čovjek je torzo i svoja vlastita karikaturna. To istodobno daje kvalifikacijsku vrijednost njegovoj djelatnosti.

Agere sequitur esse. Čovjek ovisi o Bogu u postanku, naravi i djelovanju. Ta je povezanost sudbonosna po njega. Na tu se istinu

nadovezuje dužnost čovjeka biti on. Prema tome, čovjek može biti čovjekom samo ako je povezan s Bogom i ući u budućnost samo s njime, a bez njega samo u ništa. Taj se prizor s Isusom u Marijinim rukama odigrao izvan crkve, na brdu zvanom Crnica. Tim se nedvojbeno svjedoči da se ukazanje tiče svih ljudi, a ne samo katolika. Ono ima u vidu cijelo čovječanstvo.

Prvi je razlog Gospina ukazanja s djetetom Isusom čovjekova tragična zabluda, teorijska i praktična, o Bogu i čovjeku, a drugi je razlog Gospina majčinska ljubav, koja je ne može ostaviti ravnodušnom prema katastrofalnim posljedicama te zabluda po njezinu djecu. Još na početku ukazanja stavila je jasno do znanja da je došla pomoći ljudima da iziđu iz velike opasnosti u koju su upali. U vezi s tim mnogo joj je stalo da je ljudi prepoznaju kako bi ono što kaže i čini shvatili i prihvatili kao poruku s neba. U tom smislu treba razumjeti značenje i brojnost tolikih čude-sa na prirodi i ljudima koja su se na Gospin zagovor događala. (Nastavlja se)

INVENTURA ILI ISPIT LJUDSKOSTI

Prvi mjesec u novoj godini ljudi obično rezerviraju za sređivanje računa, sagledavanje poslovnih uspjeha te izradu bolje strategije za godinu koja je započela. Često vođeni ambicijama samo za uspjehom, moći, blagostanjem, ugledom, mnogi ljudi ulažu sve da ostvare željeni cilj. Samo istinski mudri ljudi znat će da svaki pa i najveći uspjeh, uvijek treba prihvatiti sa zadržkom i dozom rezerve, jer svaki se lako može preokrenuti u svoju suprotnost, u neljudskost.

s. Dominika Anić

U mjesecu siječnju nailazimo, dakle, na mnoga zatvorena vrata trgovina i poslovnih radnji na kojima piše: INVENTURA. Ne možemo unutra, bez obzira na naše potrebe. Tamo, iza zatvorenih vrata, utvrđuje se zatečeno stanje, popisuju se artikli, te se daje ocjena poslovnoga uspjeha u prošloj godini.

Ta slika prikladna je i za naše duhovno razmišljanje na početku još jedne kalendarske godine. Zsigurno smo primili i odaslali nebrojeno čestitki za novu godinu, posebno preko interneta ili SMS porukama. A uglavnom se te „najbolje želje“ svedu na puko ponavljanje fraza bez duha i sadržaja. I uglavnom se svode na to da nam novonastajuća godina bude uspješna, da nas prati dobro zdravlje, zadovoljstvo... Rijetko se odmičemo od poznatih formula. Rijetko tko komu zaželi, možda, više izazova za rast u ljudskosti, više iskrenih odnosa bez plitkoće i licemjerja, više istinoljubivosti u odnosima, više ljubavi prema drugima. Želje za uspjehom osiromašuju naš duh, našu duhovnu imaginaciju, naše odnose, naš jezik.

Inventura po istini

Bez sumnje, inventura je potrebna. Ali ne samo poslovna, nego još više ona osobna, egzistencijalna, duhovna inventura našega života koja, ponajprije, uključuje darove kojima se služimo, posao koji obavljamo i osobe s kojima se susrećemo i živimo.

Potreban nam je iskreni susret s nama samima – također iza zatvorenih vrata: inventura života u istini pred Bogom. Bez drugih svjedoka i posjetitelja. Prvi preduvjet je, stoga, naći vrijeme za takvu "inventuru" na koju poziva i Isusovo evanđelje. Potrebno je hrabro i bez straha zatvoriti "sobu" svoga srca i smireno, bez žurbe, sagledati stanje svoje ljudskosti: koje su nas to najdublje čežnje pokretale u prošloj godini, što smo ostvarili od svoga čovječstva, kakav je naš karakter; kako je s međuljud-

skim odnosima, s odnosima unutar naše obitelji, zajednice, radne zajednice; što nas uveseljava, što nas unesrećuje, komu smo blagoslov, tko je komu teret...?

Ako smognemo snage susresti se sa sobom, vidjet ćemo kako nije baš skroz teško ostati u tišini. I kako je to prepuno smisla. U prvi mah takvo povlačenje, doduše, djeluje nemoguće, jer smo navikli na stalni protok događaja, neprestane aktivno-

sti i kretanja, na brzu izmjenu informacija, površnih i brzopletih zaključaka. Sve nas tjera nekamo dalje od nas samih, od stvarnog pitanja kako nam je doista. Mi kao da nismo slobodne osobe, nego lutke kojima netko drugi ili nešto drugo upravlja. Imamo privid sretna i puna života, a u stvarnosti sve su to ulomci kojima mašu vjetrovi vanjskih događanja. I bližnji nas samo okrznu, površno dotiču. Nitko i ništa da

nas protrese iz temelja, da nas "obuzme" – osim naše želje da budemo posvuda, da vladamo nad svim, da znademo sve, o svemu i svakomu. Zato nas svaka mala patnja, svaki malo teži posao, svaka zahtjevnija veza lomi, čak razbolijeva. Mi samo bježimo da se ne smirimo sami pri sebi. Zato smo godinama, pa i do smrti, nervozni, ispražnjeni, frustrirani, razdražljivi. Nijedan nam, ni vanjski uspjeh ne daje mir, pa umjesto da se priberemo i ispitamo svoju ljudskost mi jurimo kako bi nam uvijek novi uspjeh pokrio unutarnju čežnju za sabranošću.

Istinom do slobode

Istina koju nam Isus preporučuje kao metodu oslobođanja (*Istina će vas osloboditi*) čini nam se neisplativom, jer živimo okruženi poluistinama i lažima. Svijet nam oko nas kaže da laž uspijeva, da se s njome

postigne uspjeh. Zato lažemo sebi i drugima. Mnogi od nas otišli smo predaleko, toliko daleko da i ne primjećujemo da živimo u ljušturi iskrivljene osobnosti, u dvorcu privida, da smo promijenili karakter. Neautentičnost života rada, međutim, prazninu, ono strašno nezadovoljstvo životom uopće ili krivo optuživanje drugih. Idemo dotle da počinjemo uživati u banalnosti, zabavljati se najnižom vulgarnošću, sebičnost pokrivati velikim idejama.

Dostatno je pogledati neke televizijske emisije pa da se čovjek zastidi samoga sebe i upita: Ta zar smo dotle stigli? Naše osobno nezadovoljstvo, koje ne uvidamo, rađa kritizerstvom, kritizerstvo osudom, osuda rezignacijom, i tako u krug. Gdje je izlaz? U istini! U "inventuri" vlastitoga života. U vjeri da sve može i mora biti drugačije, ljudskije, autentičnije, bolje.

Kad počnem od sebe, kad odlučim sagledati svoj život i krenuti, ne s uspjesima i velikim pothvatima, nego s malom i najjednostavnijom dobrotom i istinom, i svijet će se oko mene početi mijenjati. Onoga trenutka kad se prestanem samoosušivati zbog promašenih prilika, jalovih nastojanja, neispunjenih očekivanja, poraza i neuspjeha, i meni i svijetu pružit će se prilika za bolji početak.

Početak još jedne vremenom omeđene godine daje nam priliku da razmislimo o sebi. I koliko god nam vremena bude darovano, kratko je za sve ono što bismo htjeli postići. Zato sa zahvalnošću prihvatimo ovo sada i živimo ga s mjerom zdrave samokritičnosti. Ona će nas sigurno voditi putem koji u kršćanstvu zovemo put obraćenja. To je uvijek dobar put i prilika za novi početak koji, dakako, ne isključuje niti odbacuje našu dosadašnju stečevinu, sva iskustva koja su se na našu osobnost nali-

Potrebno je hrabro i bez straha zatvoriti "sobu" svoga srca i smireno, bez žurbe, sagledati stanje svoje ljudskosti: koje su nas to najdublje čežnje pokretale u prošloj godini, što smo ostvarili od svoga čovječstva, kakav je naš karakter; kako je s međuljudskim odnosima, s odnosima unutar naše obitelji, zajednice, radne zajednice; što nas uveseljava, što nas unesrećuje, komu smo blagoslov, tko je komu teret...?

Kad god u inventuri života
Na tezulju pokušam staviti
Sve što imam
Ona nikako da se pokrene

I uzaludno biva nastojanje
Da prevagne makar malo pravednosti
Malo dobrote
I uzalud je opravdavanje nerazumijevanjem okoline
Neznanjem i sličnim

I što god da na nju nabacim
Ona jednako miruje, šuti

Pa kako i bi
Jer to je tezulja moja
Moj ručni rad

Ljudi nisu stvoreni da prave tezulje
Ni sebi, ni drugima
Tezulje su Božji posao

jepila kao živo tkivo. Kidati to tkivo značilo bi razdirati i vlastitu dušu. Sa svime što smo bili, jesmo i imamo pozvani smo živjeti naše konkretno sada, ovaj dan, novu godinu. Prilika je da se iznova odlučimo za ono što je vrijedno i plemenito. Da svoje odnose, s Božjom pomoću, pročistimo od natruha sebičnih interesa i želje za nadmoćnošću. Znamo kako to nije lagano i da se "do krvi" treba odupirati najprije samima sebi, svojim projekcijama, uhodanim i programiranim načinima djelovanja i razmišljanja. Trebamo se, i to radikalno, oduprijeti načinima prilagođavanja razmišljanju onih koji nam se nameću kao vođe i oslušivati najdublje poticaje svoga bića, ali uvijek u dosluhu s Onim koji Jest, koji se sav integrirao u našu ljudskost ali se nije nametnuo, već nam ostavlja bezgraničan prostor slobode izbora. Duhovna inventura nije vođena nikakvim pregledom materijalnoga ili novčanoga uspjeha, uspjeha ugleda ili nadmoći nad drugima, nego je to ispit vlastite ljudskosti. U toj inventuri katastrofa nije u priznanju neuspjeha i grješnosti, nego u proglašavanju nečovječstva uspjehom, u ne polasku na novi put sa sobom, s Bogom i drugima. Najgora katastrofa duhovne inventure jest ne htjeti sagledati stvarno stanje, bježati od sebe, prihvaćati samo vanjski uspjeh kao mjeru ljudskosti, ne angažirati svoje pozitivne snage za novi početak, za stvarnu novu godinu.

UKAZANJA SU JASAN POZIV NEBA ČOVJEKU DANAŠNJICE (II.)

Naš sugovornik mons. Eduard Peričić, svećenik Zadarske nadbiskupije, redoviti je profesor na Visokoj teološko-katehetskoj školi u Zadru, redoviti član Međunarodne papinske marijanske akademije te kapelan Njegove Svetosti. Autor je više knjiga iz oblasti hrvatske crkvene i društvene povijesti te knjiga o ukazanjima u Međugorju. Don Eduard u Međugorje je počeo dolaziti već 1981., a posljednjih godina ustrajni je hodočasnik koji početkom svakoga mjeseca – osim ako mu zdravstveno stanje ne dopušta – moli barem jedan dan u svome omiljenom mjestu. S monsinjorom Peričićem razgovaramo u povodu skorog izlaska njegove nove knjige, *Došli smo Ti, majko draga*.

Prisedio Krešo Šego

Značenje ukazanja u Međugorju za Crkvu i današnjeg čovjeka? Što možemo iz njih čitati? Jesu li poruke i u čemu protivne nauku Crkve?

U kontekstu prije iznesenog vidim providonosno i spasonosno događanje u Međugorju, danas jednom od najvećih i najpoznatijih molitvenih mjesta u svijetu. Ukazanja su jasan poziv Neba čovjeku današnjice. Razumiju ga i prihvaćaju ljudi svih dobi, staleža i naroda, mladi i stari, muškarci i žene – jednostavno svi. I ne bez razloga, već doista s punim pravom reče biskup Sebastian Theketecheril: *Ja dolazim iz Indije, iz pokrajine Kerale koja je tako divno mjesto, i dolazim ovamo, i kažem da je ovo najdivnije mjesto zato što se ovdje ukazala Naša Gospa*.

Iz Gospinih ukazanja u Međugorju možemo najočiti vidjeti kako nas Nebo ne želi prepustiti nezaštićene i dezorijentirane pred očitim navalama Zloga koji perfidno nastupa s katastrofalno razornim lažima zaodjenutim u lijepo pakirano ruho blještave poluistine. *Lažac i otac laži i ubojica ljudi od početka* – kako ga je najjasnije okarakterizirao Sin One koja u Međugorju nastupa kao Kraljica Mira u ovom tako nemirnom svijetu.

Što se samih poruka tiče, najjednostavnije rečeno: Evanđelje u malim i prihvatljivim dozama ponuđeno djeci pretrpanoj velikim i praznim riječima svih mogućih masmedija koji puno obećavaju i, najčešće, više ruše nego izgrađuju.

Proučavate stavove crkvenih ljudi prema Međugorju – biskupa, nadbiskupa, kardinala. S toga motrišta, je li Međugorje prihvaćeno u Crkvi?

Za mene jest i ostat će uvijek mjerodavnim Isusov način prosuđivanja – PLODOVI: *„Zar se s trnja bere grožđe ili s drače smokve? Tako svako dobro stablo rađa dobrim rodом, a zlo stablo rađa zlim rodом. Ne može dobro stablo roditi zlim rodом, a zlo stablo dobrim rodом (Mt 7, 16-18).*

Pogledajmo samo malo u Evanđelja: Pastire potiču anđeli da pođu u Betlehem vidjeti Novorođenče koje leži u jaslama, a oni u Njemu prepoznaju Obećanog i svima su govorili što su čuli i vidjeli. Proročica Ana, kći Fenuelova, koja je bila prisutna kod Isusova prikazanja u hramu, počeo hvaliti Boga i govoriti o Djetetu svima koji su očekivali otкупljenje Jeruzalema. Kad Ivan Krstitelj šalje učeničke k Isusu da ga pitaju: Jesi li ti onaj koji ima doći ili drugoga da čekamo?, Isus odgovara: *Pođite i kažite Ivanu što ste čuli i vidjeli*. Apostoli su, prenoseći Radosnu vijest, govorili ono što su čuli i vidjeli.

Čitav niz kardinala, nadbiskupa i biskupa već je bio u Međugorju i NITI JEDAN po povratku kući nije ništa govorio protivno Međugorju, dapače. Genoveški kardinal Tonini posve je jasan: *Ništa i nitko ne može za-*

ustaviti svetost. Ako u to mjesto svake godine dolaze milijuni hodočasnika i mnogi od njih mijenjaju život, posve je bjelodano kako je to djelo Duha Svetoga. To što je Crkva oprezna, ponavljam, jest ispravno i normalno, ali to ne mijenja snažnu karizmu Međugorja. S druge strane, svetosti ne trebaju potvrde. Ekvadorski kardinal Ecchveria Ruiz: Ja osobno ovdje osjećam početak obraćenja cijele Europe. Vidio sam toliko ljudi koji čekaju na isповijed. Mnštvo se vjernika pričesćuje, slavi sv. Misu. A to je ono što nama svima u pastoralu mora biti prvenstveno i najvažnije, da budemo ljudima na raspolaganju. Tu se to događa. Zahvalan sam Bogu što sam ovdje susreo svoju braću franjeve i hrvatski puk i osjetio vašu vjeru. Nama susjednik, kardinal bečki Schönborn: Sam još nisam bio u Međugorju, ali sam na neki način već često ondje, preko ljudi koje sam upoznao i koje poznajem. Oni su bili tamo i u njihovu životu vidim plodove toga. Morao bih lagati kad bih rekao da nema tih plodova. Oni su opipljivi, očiti, i ja u našoj dijecezi i na mnogim mjestima vidim milosti obraćenja, milosti nadnaravnoga vjerskog života, milosti radosti, milosti zvanja, ozdrav-

Iz Gospinih ukazanja u Međugorju možemo najočiti vidjeti kako nas Nebo ne želi prepustiti nezaštićene i dezorijentirane pred očitim navalama Zloga koji perfidno nastupa s katastrofalno razornim lažima zaodjenutim u lijepo pakirano ruho blještave poluistine. Lažac i otac laži i ubojica ljudi od početka – kako ga je najjasnije okarakterizirao Sin One koja u Međugorju nastupa kao Kraljica Mira u ovom tako nemirnom svijetu.

ljenja, ponovnog otkrivanja sakramenata, isповijedi, sve to nikako ne vara.

Molim Vas, stavite ukazanja u Međugorju u kontekst našega vremena. Dakle, vratite se u vrijeme kad su počela i povucite okomicu do naših dana.

Kad su apostoli dovedeni pred židovsko Veliko vijeće i kad je ono od njih tražilo da prestanu govoriti o Isusu i u njegovo ime, Gamaliel, učitelj Zakona i poštovan od svega naroda, reče vijećnicima: *Prođite se tih ljudi i pustite ih! Jer ako njihov pothvat, ili njihovo djelo, potječe od ljudi, propast će, a ako potječe zbilja od Boga, ne ćete ga moći uništiti. Pustite ih, da ne dođete u sukob s Bogom (Dj 5, 38-39).*

U kontekstu našega vremena i Međugorje je moglo u jednom momentu izgledati kao kratkotrajna senzacija. I prema njemu su se ovozemne vlasti ponijele gotovo kao i židovske prema djelovanju apostola. Stvarnost je, međutim, u oba slučaja pokazala i još uvijek pokazuje da je posrijedi Božje, a ne ljudsko djelo.

Upoznali ste se s mnogim hodočasnima iz svijeta, a s nekima ste ostali i u trajnoj vezi, primjerice s hodočasnima iz Libanona, koji često dolaze s velikim poteškoćama. Kako oni prihvaćaju Međugorje, odnosno što njima znači poruka Kraljice Mira?

Za sve s kojima sam govorio o Međugorju, bez obzira tko su i odakle dolaze, kao i iz čitavog niza, slobodno mogu kazati – iz stotina zapisanih svjedočanstava, mogu posve jasno i sigurno kazati da se svi u Međugorju osjećaju kod kuće. *Poruke Kraljice Mira* pomažu im u vrtoglavoj sadašnjosti da se zaustave i da misle i na vječnost, na svoju dušu. Redovita zrakoplovna linija Beirut – Mostar, Dublin – Mostar, redovite zrakoplovne linije iz obiju Amerika, iz Koreje, s Filipina..., mnoštvo ljudi svih uzrasta i boja, radost i uslužnost

svih prema svima, pobožno i tiho okupljanje u crkvi i oko crkve, sabranost za vrijeme klanjanja, potpuni mir i tišina među desetima tisuća nazočnih svakoga 2-og u mjesecu za vrijeme ukazanja koje ima Mirjana i jednako tako mirno i sretno razilaženje, neprekidna uspinjanja strminama Križevca i nešto blažeg Brda ukazanja, isповijedi, isповijedi, isповijedi... Sve su to za mene i po mojem čvrstom uvjerenju plodovi majčinskih poruka Kraljice Mira – Majke pune optimizma KOJA NAM VEĆ UNAPRIJED ZAHVALJUJE ŠTO SMO JE POSLUŠALI.

U Međugorju suslavite sv. Misu i isповijedate. Što Vama osobno, kao svećeniku i hodočasniku, znače Gospine poruke?

Ohrabrenje i putokaz na putu *nepopravljivog, ali ne naivnog optimizma*, jer svoj oslonac ima

u Onoj koja nam je rodila Onoga koji nam govori: *Ne bojte se, jer ja sam s vama do svršetka svijeta*. Svoj subrači svećenicima pružio bih jedan jedini recept upoznavanja i prepoznavanja Međugorja – sjesti tamo u isповijedaonicu... Svim pak hodočasnima: Ne žurite što više toga vidjeti. Boga se najbolje čuje kad smo staloženi, smireni.

Što biste, iz svoga bogatog iskustva s ovim mjestom, preporučili i hodočasnima, a i mještanima Međugorja, da sačuvaju njegov duh i autentičnost?

Istodobno s početkom Gospinih redovitih poruka svakoga 2-og u mjesecu preko vidjelice Mirjane nikla je u meni ideja: Pokrenuti molitvenu akciju *Suradnici Kraljice Mira*, kojoj je cilj potaknuti ljude da dnevno nađu barem pola sata za Boga, pola sata molitve, kao odgovor na najčešće i uzastopne Gospine poruke i poticaje: *Molite, molite, molite*. Hvala Bogu i Gospi, do sada imam prijavljena 742 člana, sa svih kontinenata, iz 26 zemalja. Vjerujem da će se broj širiti i dalje.

Poručio bih dakle svima, svima, ama baš svima:

POTAKNUTI GOSPOM KRALJICOM MIRA, BUDITE – BUDIMO! – GRADITELJI MIRA IZMEĐU BOGA I ČOVJEKA DA BI MIR, BOŽJI MIR, ZAVLADA U OVOM NEMIRNOM SVIJETU, NEMIRNOM JER JE ZABORAVIO NAČI VREMENA ZA BOGA U KOJEM JEDINOM ISTINSKI ŽIVIMO, MIČEMO SE I JESMO.

Snimio Franjo Sušac

GOSPINA NAZOČNOST MEĐU NAMA VELIKA JE MILOST

Gospina ljepota ne može se opisati. Jednom smo je pitali: "Gospo draga, zašto si tako lijepa?", a ona nam je odgovorila: "Lijepa sam zato što ljubim, počnite ljubiti i vi da biste bili lijepi". Ljepota ne dolazi s vanjske strane, ona dolazi iz dubine našeg srca i duše.

Prilebile Dragana Dugandžić i Ivana Zovko

Vicka, možemo li se vratiti na početke ukazanja, kako se to dogodilo?

Prošle godine, 24. lipnja, navršilo se točno dvadeset sedam godina otkad nebo dolazi na zemlju, tj. otkad Gospa dolazi među nas. Prvi put Gospa se ukazala 24. lipnja 1981. Toga poslijepodneva Mirjana i Ivanka pošle su u šetnju i vidjele su Gospu. Ja sam tada bila u školi u Mostaru, a po dolasku kući se stra mi je rekla da me traže Milka i Ivanka.

Pošla sam putom kojim smo uvijek šetale, a Milka je vikala: "Požuri, požuri, evo Gospe". Kad sam čula te riječi, bacila sam papučice i pobjegla od straha. U tom trenutku nisam mogla ni zamisliti da bi se Gospa mogla ukazati. Na raskrižju između naših kuća sreća sam Ivana i pozvala ga da ide sa mnom, da i mi budemo blizu, ne moramo vidjeti Gospu. Ivan je pristao, ali kad sam se za nekoliko trenutaka okrenula, njega nije bilo. Vidio

je Gospu i kroz šumu pobjegao kući. Ja sam i dalje stajala na putu, ali nisam smjela pričati ostalima da vidim Gospu. Za nekoliko trenutaka dogodilo se nešto neobično: moja se glava sama digla prema Gospi.

Prve večeri Gospa nas je rukom pozivala da dođemo, ali mi nismo imali ni snage niti hrabrosti to učiniti. Sutradan smo se dogovorili: ako Gospa ponovno dođe, pozvat ćemo i druge. Tako je i bilo. Sutradan, 25. lipnja, Ivanka, Mirjana i ja krenule smo u šetnju i na istom mjestu na Podbrdu vidjele smo Gospu.

Tadašnja vlast vas je pritiskala. Kako ste sve to podnijeli? Je li vas bilo strah?

Uz Božju pomoć, sigurno nam je Gospa davala snagu. Što se tiče vlasti, ona je radila svoj posao, a mi svoju misiju, tako da nije bilo nekih problema.

Danas ste majka dvoje djece. Primjećuju li oni da Vi imate posebnu milost?

Još su mali, Mariji je pet, a Anti su tri godine. Rado s nama mole i primjećuju ljude kako dolaze k našoj kući i traže me. Marija je veća i znatijeljnija. Često kaže: "Mama, ti si vidjela Gospu. Kako izgleda, je li lijepa?"

Hodočasnici su znak velike Gospine ljubavi. Gospa Vam je povjerila devet tajni. Kad ćete ih objelodaniti?

Gospa mi je dala devet tajni, a primit ću i desetu kad bude vrijeme za to. Tajne se odnose na budućnost svijeta. Gospa je rekla kako je sedma tajna dopola ublažena našim molitvama. Treća tajna je znak koji će Gospa ostaviti na mjestu ukazanja i on će biti vidljiv, trajan i neuništiv, a ostavlja ga na poseban način nevjernicima koji su daleko od Boga.

Što je najveći plod ukazanja Blažene Djevice Marije u Međugorju?

Najveći plod je obraćanje ljudi. Gospa nas poziva na obraćanje, post, pokoru i mir. Znak velike Gospine ljubavi također

su hodočasnici koji u ovolikom broju dolaze u Međugorje.

Vicka, opišite nam kako izgleda svakidašnje ukazanje, kako se pripremate? Kako Gospa dolazi, gdje i kad se ukazuje?

Za ukazanje se uvijek pripremamo moleći kronicu. Prije nego što Gospa dođe, tri puta vidimo svjetlo i to je znak da dolazi. Obučena je u sivu haljinu, ima bijeli veo, krunu od zvijezda, oči plave, kosu crnu, jagodice crvene. Gospa lebdi u zraku na sivom oblaku i ne staje na zemlju. Kad su veće svečanosti – Uskrs, Božić, Gospojina ili Gospin rođendan – Gospa dolazi sva u zlatnom. Za svaki Božić dolazila je u naručju s malim Isusom. Prije nekoliko godina, na Veliki petak, Gospa je došla s velikim Isusom koji je bio izranjen, na njemu je bilo sve poderano, na glavi je imao trnovu krunu. Tada je naša Majka rekla: "Došla sam da vidite koliko je Isus trpio za sve vas".

Gospa je trećeg dana ukazanja, 26. lipnja 1981., dala prvu i osnovnu poruku: "Mir, mir, mir – i samo mir. Mir mora zavladati između čovjeka i Boga, a i između ljudi".

Gospa nas najviše poziva na mir, da mir vlada u našem srcu. Na to nas, po Gospi, Bog poziva. Gospa kaže da se najprije trebamo moliti za mir u svom srcu, mir u svojoj obitelji, u svojoj zajednici te s tim zajedničkim mirom moliti za mir u svijetu.

Obraćanje je milost. Naše obraćanje traje cijeli naš život. Tko danas može kazati: "Ja sam obraćen"? Nitko. Mi moramo ići putem obraćanja. Tko kaže da je obraćen, on laže, on se nije ni pomakao. Onaj koji kaže da se želi obratiti, on je na putu obraćanja, on se za obraćanje moli svaki dan.

Ako nemamo toga mira, ne možemo moliti za mir u svijetu. Bitno je prihvatiti poruku i živjeti je.

Bit ćemo bolji ako živimo po porukama

Postoji li neka veza koja spaja Međugorje i Fatimu?

Gospa je jednom rekla da će ono što je započela u Fatimi završiti u Međugorju.

Koliko će ukazanja još trajati?

Jednom smo prilikom pitali: "Draga Gospo, koliko će još trajati ukazanja?", a ona je rekla: "Zar sam vam već dosadila", pa je to više ne ćemo pitati.

U Vašoj rodnoj kući, u kojoj se sad nalazimo, Gospa Vam je ispričala svoj život. Što nam možete reći o tome?

Gospin životopis zapisala sam u tri bilježnice. Svakodnevno mi je govorila onoliko koliko mogu zapamtiti i zapisati. Životopis ću objaviti kad mi Gospa to kaže.

Što nam Gospa želi poručiti svojim dugogodišnjim ukazivanjem?

Svakidašnja Gospina nazočnost među nama na ovaj način velika je milost. Velika, neizmjerena milost jest to da nebo svakog dana silazi na zemlju. Gospa nas želi potaknuti na ljubav, obraćanje, post, pokoru i mir. Ona želi da prihvatimo i živimo njezinu poruku. Na to nas svakodnevno poziva.

Je li Gospa zadovoljna ovim što s događa u Međugorju?

Kraljica Mira nikad ne kaže je li ili nije zadovoljna, ali sigurno bismo mogli biti mnogo bolji. A bit ćemo bolji ako živimo po porukama naše nebeske Majke, koja nas iz dana u dan poziva na put kojim ćemo doći do njezina sina Isusa.

Što biste, za kraj, poručili našim čitateljima?

Dragi vjerni čitatelji, vi znate da Gospinu poruku prenosim svim srcem. Neka vas Kraljica Mira blagoslovi svojim mirom i ljubavlju.

Snimila Lidija Paris

Snimio Siniša Hanić

DOŠLI SMO TI, MAJKO DRAGA

Sredinom studenoga u Međugorje su hodočastili članovi Udruga za promicanje kvalitetnog obrazovanja mladih s invaliditetom „Zamisli“ iz Zagreba. Na dolasku u Međugorje hodočasnik je pozdravio župnik fra Petar Vlašić, a o ukazanjima i življenju vjere govorio im je fra Danko Perutina.

Mirko Hrkać

Snimio Foto Dani

Akako je sve započelo? Započelo je prošle godine sredinom srpnja na poticaj Gospine poruke od 18. listopada 1984. u kojoj nas Gospa poziva na svakidašnje čitanje Biblije i molitvu u obitelji. Poruka me potaknula da pokrenem projekt snimanja zvučne Biblije za potrebe slijepih osoba. U projektu su sudjelovali mnogi, a na osobit način Udruga „Zamisli“ i njezini članovi. Snimanje je završeno u ožujku ove godine i prva skupina slijepih osoba za Uskrs je besplatno dobila zvučnu Bibliju. Tijekom snimanja odlučili smo, kad sve završimo, hodočastiti Gospi u Međugorje. Nakon što smo slijepim osobama podijelili prve primjerke zvučne Biblije, za zvučnu Bibliju se pojavio interes

i onih koji vide pa je trebalo pronaći način da i njima bude dostupna. Sudionicima projekta predložio sam da zvučnu Bibliju objavimo u većoj nakladi tako da bude dostupna svima, a prihod ostvaren prodajom da ide u zakladu koja će se osnovati u tu svrhu. Postupak osnivanja zaklade pokrenula je Udruga „Zamisli“ i ovih dana je osnivanje završeno. Ime joj je ZAKLADA ČUJEM, VJERUJEM, VIDIM. Svrha joj je pomoć u edukaciji mladih s invaliditetom i omogućivanje pristupa literaturi (duhovnoga i drugog sadržaja) slijepim osobama. Kad smo sve završili, došlo je i vrijeme da hodočastimo Gospi u Međugorje.

Na hodočašće smo pošli 14., a doma smo se vratili 16. studenoga. Bilo nas je

petnaestero, od kojih dvanaestero prvi put, a osam s invaliditetom (četiri osobe su slijepe, tri se kreću uz pomoć invalidskih kolica, a jedna osoba teško hoda). Prilikom boravka u Međugorju, mladima s invaliditetom svesrdno su pomagali članovi međugorske Frame, na čemu im u ime svih hodočasnika od srca zahvaljujem i želim im obilje Božjeg blagoslova, kao i međugorskim fratrima na toplom prijemu i pomoći. Hodočašće je predvodio Robert Rukavina.

Dojmovi hodočasnika

Denis M.: Posebno su me se dojmili ljudi koji u Međugorju žive. Smireni su i nekako drugačiji. Mladi iz Frame su, pri-

mjerice, potpuno opušteni i, rekao bih, psihički zdraviji od mladih koje inače susrećem, nervoznih i nespokojnih.

Kad smo se vraćali s Podbrda, otišao sam na WC u kuću mladog prijatelja iz Frame. Njegovi su me primili na način koji me se potpuno dojmio. Nije tu bilo nikakvog usiljenog gostoprimstva, nepotrebne suviše pristojnosti. Možda smiješno zvuči, ali jednostavno su me primili kao da stanar te kuće ulazi u toalet.

Po povratku doma u Zagreb supruga mi je rekla da jedino ta dva dana dok sam bio u Međugorju nisam grizao nokte.

I sada se pitam zašto to ozračje ne bismo mogli prenijeti na Hrvatsku i na današnju, po meni, pomalo neurotičnu civilizaciju?!

Otilija N.: Najviše me se dojmilo klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. Iako nastojim moliti svojim riječima i ne običavam moliti krunicu, ovaj put mi molitva krunice nije bila naporna i nije me opterećivala. Žao mi je što smo bili tako kratko i što su mjesta koja smo posjetili (crkva, Plavi križ) preblizu civilizaciji (pansioni, stambeni objekti) pa nisam mogla u miru i tišini osjetiti Božju blizinu, što u prirodi obično osjećam. Žao mi je što nismo uspjeli izaći na Križevac i Podbrdo, mjesto prvog Gospina ukazanja, pa mi je dojam nepotpun.

Iskustvo koje se teško može opisati riječima

Anita R.: Biti na ovakvom hodočašću zaista je poseban doživljaj i s pravom se kaže da je Međugorje mjesto molitve i pomirenja. Osobito me se dojmila sveta Misa u subotu navečer te klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu koje je uslijedilo nakon nje. Bio je to molitveni program na brojnim jezicima, stotine ljudi iz raznih zemalja stopljeni u jedno, udubljeni u sebe, u molitvu, u razmišljanje, ne ometajući pritom druge u molitvi, tišini i sabranosti. Nakon završetka bilo je dirljivo gledati te ljude kako odlaze puni nekog unutarnjeg mira, jednostavnosti, poniznosti, sreće, ljubavi u srcima, ojačane vjere...

Na hodočašću me se također dojmilo to s koliko su nam topline, ljubavi i vjere pomagali srdačni i dragi ljudi iz tamošnje Frame. Ovo iskustvo teško je opisati riječima, može se samo doživjeti i osjetiti.

Suzana B.: Zahvalna sam i sretna što sam imala priliku otići u Međugorje.

Dugo sam vremena željela otići u to sveto mjesto, ali očito je bilo određeno da odem baš sada i s ovim ljudima.

Ne mogu reći da sam osjetila nešto posebno. Dogodilo se to da je izvanjsko blještavilo zasjenilo ono drugo. Vjerujem, da sljedeći put ne će biti tako. Ono što moram istaknuti jest to da me se izuzetno dojmila dobrodošlica i svesrdna pomoć mladih ljudi iz Frame. Moglo se osjetiti da nam s veseljem pomažu. A to koliko smo dobrodošli pokazuje i činjenica da su na nedjeljnoj jutarnjoj Misi, na kojoj inače ne pjevaju, toga puta pjevali samo zbog nas.

Također osjetila sam veliku Božju blizinu, za vrijeme klanjanja Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu. Uspjela sam cijelo klanjanje provesti klečeći što nikad dosad nisam mogla. Ovaj put je bilo drugačije, razgovarala sam sa svojim Bogom i sve ostalo je bilo manje bitno.

Zahvalna sam svima koji su mi omogućili da posjetim Međugorje. Iz Međugorja sam se vratila, ali sa željom da ponovno u nj odem. Ono što bih voljela sljedeći put, a vjerujem da će se ostvariti, jest otići na Podbrdo i Križevac.

Vedrana B.: Međugorje je prekrasno mjesto u kojem i sam boravak na zraku buđi u vama osjećaj mira i spokoja. Drago mi je što su se svi u skupini prepustili molitvi, što je umnogome utjecalo na ozračje tijekom cijelog putovanja. Obje Mise na kojima smo bili su me se dojmile, kao i molitva krunice kod Plavog križa, ali posebice je dojmljivo bilo klanjanje u subotu navečer. I kratko fra Dankovo „predavanje“ bilo je inspirativno i potaknulo nas na razmišljanje. Kad bismo češće poslušali neku od njegovih priča možda bismo kode sebe više osvijestili neke stvari vezane uz vjeru, Crkvu itd... U svakom slučaju, naše je hodočašće, iako kratko, bilo snažno i prekrasno i nadam se da je i ostale potaknulo na razmišljanje, molitvu i ljubav prema Bogu, svojim bližnjima i svim ljudima.

Majka dočekuje svoju djecu

Ono što se dogodilo prilikom našeg ulaska u Međugorje za mene je obilježilo cijelo hodočašće. Tijekom putovanja slušali smo duhovne pjesme raznih izvođača s jednog CD-a. U trenutku kad smo prolazili pokraj table na kojoj je pisalo Međugorje i na kojoj stoji Gospina slika, što nam je opisao naš vozač Robert Rukavi-

na – budući da smo slijepe osobe i nismo mogli vidjeti taj prizor – u istom trenutku kad je on počeo pričati u našem autu je počela odzvanjati melodija, a kratko iza nje i riječi međugorske himne, *Došli smo Ti, Majko draga*. Ostali smo zatečeni tim događajem.

I u tom događaju vidio sam Gospinu ljubav prema nama. Gospa nije majka koja samo čeka naše molitve, ona svojoj djeci ide ususret, dočekuje ih, što je opisani događaj i potvrdio. Zato svi koji smo hodočastili pjevamo ovu pjesmu i dodajemo: *HVALA TI, MAJKO, ŠTO SI NAS DOČEKALA, DOŠLI SMO TI I OPET ĆEMO TI DOĆI* – što je želja svih hodočasnika iz ove skupine – nadamo se na proljeće, početkom mjeseca ožujka.

Snimio Tvrtko Bojic

MIROTVORAC U BOLONJI

Autor romana "Mirotvorac u Bolonji", fra Bernardin Škunca, opisuje mirotvorno djelovanje sv. Franje Asiškog. Roman je u jezgri utemeljen na izvješću Tome arhiđakona Splićanina, koji je u vremenu dolaska sv. Franje u Bolonju (Italija) studirao pravne znanosti. Autor je u obliku povijesne kronike opisao očekivanje pokornika iz Asiza, što se odvija u obliku razgovora o pohotama, o podjeli ljudi na više i niže, o zlu rata, o ljepoti mira i dobra među ljudima. Svečev nastup na velikom gradskom trgu, sa željom da pomiri zavađene i zaraćene građane, izveo je potresna obraćenja i međusobno mirenje.

fra Bernardin Škunca

Svetoga pokornika iz Asiza prvi sam put u lice vidio u mome rodnome gradu, naime, u Bolonji. Bijaše to u dan 15. kolovoza na svetkovinu Uznesenja na nebo Blažene Djevice Marije u slavi svih zborova andeoskih, godine od utjelovljenja Gospodina našega Isusa Krista 1222. Vijest o njegovu dolasku proglašena je početkom mjeseca srpnja u bolonjskoj prvostolnici i u svim crkvama grada, te opatijama i prioratima koludara i koludrica svetoga Benedikta, svetog Augustina i drugih monaških zajednica, gradskom poglavarstvu, gospodarima feuda i visokoj plemićkoj gospodi. Kaptolski bilježnici, po ovlasti preuzvišenoga gospodina bolonjskoga biskupa, preko svojih su teklića prosljedili vijest u sva mjesta u komuni Bolonje. Radosnu vijest odaslaše i susjednim gradovima Emilije i Romanje. Odmah moram reći, željan da budem istinit u iznošenju događaja, a ne, Bože sačuvaj, da budem obuzet kakvim pristranim nagnućima, da dugovjeki biskup bolonjski, preuzvišeni gospodin Enrico, koji je biskupom Bolonje već od 1213. godine, ne bijaše sklon novoosnovanim prosjačkim redovima. Ni kanonici moćnoga Kaptola bolonjske prvostolnice ne pokazivahu naklonost spomenutim siromašnim redovnicima. Naime, u krugu pastira i učitelja svete majke Crkve, kao i u nekim redovima starih monaha, vladalo je mišljenje da ti novi redovnici, posebno oni iz reda Male braće, nisu daleko od heretika, poput katara, valdeza, humilijata, spirituelaca i pauperista različitih naziva.

Krepost razboritosti staro je načelo pastira svete majke Crkve prema svemu što je novo. No, zbog naglo naraslog ugleda tih neobičnih redovnika, koliko od pučana, toliko od doktora, magistara i studenata slavnoga

Bezgranična ljubav i vjernost prema svemu što je Krist činio, posvemašnja vjernost Učiteljstvu svete majke Crkve, ali i neviđena sloboda duha, sloboda oblika življenja, neočekivano ponašanje, nezabilježena duhovna novost bijaše biljeg Asiškog pokornika.

bolonjskoga Studija, pa i od plemićke i druge visoke gospode, te, dakako, od vlasti Grada i Komune Bolonje, prevladalo je uvjerenje da je riječ o redovnicima koji se posve podlažu sudu svete majke Crkve, te se nakon početnoga oklijevanja i spomenuti biskup i kanonici pridružiše želji da u Bolonju dođe neobični pokornik iz Asiza. Zacijelo su u tom zaokretu mišljenja prema dvama siromašnim redovima odigrali ulogu dvije ugledne osobe slavnoga kaptola bolonjske prvostolnice, presvijetli Antun i presvijetli Gelazije. Prvi od spomenutih, presvijetli Antun, veoma je blizak mojem obiteljskom domu, a kao ugledni doktor filozofije, teologije i kanonskoga prava bijaše posebno blizak meni, te sam ga imao za učitelja u znanju i za duhovnika u pitanjima savjesti. Presvijetloga Gelazija manje sam osobno susretao, ali mi o njemu veoma pozitivno govorahu drugi. Oba bijahu oduševljeni poštovatelji i zagovornici dvaju mladih redova, posebno sljedbenika Franje Asiškoga.

Preuzvišeni je biskup s Kaptolom, u suglasju s poglavarstvom Grada i Komune, preuzeo brigu oko uređivanja drvenoga postolja na velikom gradskom trgu, dakako, i brigu za pripremanje bogoslužja.

Novi su se redovnici reda Male braće u Bolonji nastanili ne tako davno. Prije petnaestak godina posla ih ovamo sam Asiški pokornik. Trojicu male braće predvodio je brat Bernardo Quintavalle, redovnik veoma svetoga života. Potom je došao i u Bolonji boravio sveti utemeljitelj reda Propovjednika Dominik Guzman, početkom godine Gospodnje 1218. Sam pak Franjo prvi put je došao u Bolonju godine 1221., ali tako reći skriveno. Njegov drugi dolazak u Bolonju, već spomenute 1222. godine, događaj je koji opisujem u ovoj neobičnoj kronici.

Bijaše to veliko Božje djelo. K tomu, i biskupu i kanonicima bijaše poznato da je veoma ugledni kardinal svete majke Crkve, Ostijski biskup, po imenu Hugolin, ujedno stalni delegat gospodina pape za Bolonju, uvelike podržavao oba sveta pokornika i zajednice njihovih nasljedovatelja.

Glas o dolasku pokorničkoga propovjednika u Bolonju širio se tako zanosno da je

brzina prenošenja te vijesti više sličila brzini brzoga vjetra nego li uobičajenom prenošenju novosti od usta do usta. Silna je želja ispunjala ljude našega grada da vide utemeljitelja reda Male braće, za kojega svi drže da je drugačiji od monaha, od putujućih propovjednika, pa i drugačiji od svetih ljudi proteklih vremena i naših dana. Sav je grad bio ushićen, svi staleži u gradu i okolici, ponajprije siromašne služavke kod visoke plemićke gospode i kod višega klera, kod trgovaca i zanatlija, pa robovi i sluge kod poljodjelskih feudalaca i drugih imućnika, sav, dakle, jednostavan i pretežito siromašan mali svijet, koji je u Franji Asiškog vidio svoga patrona. Bijahu ushićeni, ali i uznemireni i svi od viših staleža. Velim 'uznemireni', jer se čulo da se taj sveti Asizjanin ne dopušta ničim niti s ikim vezati, ili – Bože sačuvaj! – dopustiti da bude podmićen kakvim darovnicama.

U tijeku ovih mjesec i pol dana što slijede, naime, do dolaska pokorničkoga propovjednika, Bolonja bijaše, usudio bih se reći, 'uznesena' u stanje blaženog očekivanja i svetoga straha u isti mah. Odjednom, kao da su se pokrenula sva ljudska srca i probudile sve ljudske savjesti. Jer, u Bolonju dolazi sveti propovjednik, koji, doduše, nije svećenik, nije ni učeni teolog, niti čovjek vanjstvom privlačan; on je samo pokornik u Božje ime i svjedok vjere Krista Gospodina na doslovan evandeoski način. U stanovitom je smislu nalik proroku-preteči Ivanu Krstitelju, dakako, s razlikom: Ivan Krstitelj je prethodio Isusu i Isusa utjelovljenoga 'prstom' pokazao, a Franjo Asiški je hodio za Isusom i Isusa u cjelovitosti svjedočeci naviještao.

Bezgranična ljubav i vjernost prema svemu što je Krist činio, posvemašnja vjernost Učiteljstvu svete majke Crkve, ali i neviđena sloboda duha, sloboda oblika življenja, neočekivano ponašanje, nezabilježena duhovna novost bijaše biljeg Asiškog pokornika. Njegovo osebužno izražavanje baš u svemu, ali na način najčistije vjernosti Evanđelju Isusa Krista, sličilo je na svetu igru, te ga s pravom nazvaše *Božjim igračem (Ioculator Dei)* ili *Igračem Velikoga Kra-*

lja (*Ioculator Magni Regis*). I sam sebe je nazivao tim imenom.

Zbog gore rečenoga i svega onoga što ću još reći o blaženome Franji, s pravom se govori da u ove naše dane nema nijednoga čovjeka kojega bi se tako željno očekivalo kao baš njega, Franju Asiškoga. Ni može bitni dolazak gospodina pape, koga, pak, Franjo Asiški poštuje iznad svijui i sve poziva da ga poštuju, ne bi probudio takvu i toliku želju za živim susretom.

Naumih stoga zapisati događaj što sam ga gorljivo pratio prije četiri godine, s njime se suživio i za njegov sretni ishod s drugima surađivao. Prema našoj franjevačkoj obedienciji, naime, po zavjetu poslušnosti, nalazim se u samostanu Svete Marije Andeoske, podno grada Asiza u kojemu je roditeljski dom brata Franje.

Ova sjećanja, naime, pišem u skromnom skriptoriju još skromnijega spomenutog samostana, s početkom nešto dana odmah nakon blažene smrti blaženoga Franje, u jeseni godine Gospodnje 1226., četrte od mojega prvoga živog susreta sa svetim propovjednikom i svjedokom Evanđelja; susreta koji je posve zahvatio moje misli i moje osjećaje, učvrstio moju odluku da pođem u red Male braće, i dušu mi ispunio sigurnim i sretnim usmjerenjem mojeg novog životnog poziva.

Za naum pisanja ove kronike kod sebe sam imao korisne zabilješke. Na polasku u red Male braće moj mi je otac, po imenu Petronio, bio dao i nešto pisarskoga pribora. To je sve što sam sa sobom ponio iz očinske kuće. Ipak, sa sobom sam ponio znatno više od rečenih materijalnih sitnica.

Ja sam, naime, već od svoje petnaeste godine počeo bilježiti doživljaje koji su mi se činili važnima. Kad sam, pak, u Bolonji prolazio studij pravnih umijeća, naime *Ars glossaria* i *Ars notaria*, stekao sam, dakako, i potrebno znanje u tim vještinama, a u kući moga oca, uglednog bilježnika u gradu, imao sam i potreban pribor i papirus, čak i prave pergamene, i svu podršku očevu. Stekoh i spomenutu vještinu pisanja u skraćenicama, što je u krugu bolonjskoga Studija neizostavna potreba. Uvelike zahvaljujem Svevišnjemu za dar u toj vješтини, jer u pisanje ove kronike krećem s velikim sveskom mojih zabilješki, posebno iz razdoblja proteklih mjesec i pol dana prije dolaska Asiškoga pokornika u Bolonju, kada sam sudjelovao u značajnim susretima i razgovorima koji su prethodili tom nezaboravnom događaju. (Nastavlja se)

MEĐUGORJE U 2008.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 1.357.100
 Broj svećenika koncelebriranih ukupno: 31.724
 (od toga na večernjoj sv. Misi 12.375)
 Najveći broj jezika na kojima se čitalo
 Evanđelje na večernjoj sv. Misi: 18

Susret vodiča 125 sudionika
 Seminar za svećenike 233 sudionika
 Seminar za bračne parove 90 parova
 Festival mladih više od 50.000 sudionika
 Hodnja mira 3.000 sudionika
 Misa za obljetnicu ukazanja 50.000 sudionika
 Misa na Križevcu 20.000 sudionika
 Novogodišnje bdjenje 10.000 sudionika

Statistike - Kuća mira 21 seminar - 790 osoba
 Seminari posta, molitve i šutnje 10 seminara - 335 mladih
 Frama 1 seminar - 32 dječaka
 Ministranti 7 seminara - 213 djevojaka
 Ostali seminari 13 seminara - 462 sudionika

Snimili: Franjo Sušac, Stipe Čavar, Tvrtko Bojić, Siniša Hančić i Foto Đani

PAPIN OSVRT NA GOD. 2008.

TRAJNA PRISUTNOST DUHOVA U CRKVI

Papa redovito potkraj godine upriličuje primanje za članove rimskih ureda.

Uvijek je taj predbožićni nagovor događaj koji se napeto očekuje. U tome nagovoru Papa razlaže i tumači ono što je u minuloj godini obilježavalo njegovu službu Petrova nasljednika, Kristova namjesnika ovdje na zemlji, spominje se dojmljivih trenutaka i susreta. Istodobno na temelju tih događaja daje poticaje za daljnji hod sveopće Crkve u suvremenom svijetu. Susret je održan u tzv. *Sala Clementina* 22. prosinca 2008.

Priredio fra Tomislav Pervan

Između ostaloga, Papa je naglasio kako je minula godina bila nabijena događajima i značenjima, susretima i velikim pastoralnim pohodima: Sjedinjenim Državama, Francuskoj, a potom se poglavito osvrnuo na smisao Svjetskoga dana mladih u Australiji te se zadržao na duhovskoj, pneumatološkoj dimenziji tih događaja, ističući važnost Duha Svetoga u svemu, u stvorenju, svemiru, čovjeku, Crkvi, pojedinom životu. Zatim je istaknuo značenje održane biskupske sinode u Rimu u listopadu, za koje je u žarištu bila trajno Božja riječ. Sve povezuje Duh Sveti. Minula godina bijaše znakovita i obljetnicama: 50 godina od smrti Pija XII., 50. god. od izbora Ivana XXIII. za papu. Četrdeset godina od objave enciklike *Humanae vitae*, 30 godina od smrti njezina autora, Pavla VI., 30 godina od izbora Ivana Pavla II. Potom otvaranje Pavlove godine na uočnicu svetkovine sv. Petra i Pavla, 28. lipnja, čemu je nazočio i carigradski ekumenski patrijarh Bartolomej I. te drugi predstavnici kršćanskih zajednica, želeći se spomenuti 2000. godine rođenja Apostola naroda.

Pavao zapravo nije samo lik prošlosti, svakodneвно nam on u bogoslužju govori preko svojih pisama. I tko se upusti u razgovor s njime, toga Pavao vodi prema rassetome i uskrslom Kristu. Pavlova godina istodobno je i godina hodočašćenja vlastitoga srca zajedno s Pavlom u srce Isusa Krista. Pavao nas uči kako je Crkva Kristovo tijelo, kako su Glava i tijelo neodvojivo povezani, te da nema ljubavi prema Kristu bez ljubavi za njegovu Crkvu i njezinu živu zajednicu.

Crkva govori svim jezicima svijeta

Svjetski međunarodni dan mladih okupio je u Australiji više mladih nego Olimpijada koja se održavala u Australiji. Poglavito pak za biskupske sinode u Rimu bijaše potrebno ponovno istaknuti značenje i veličinu same Božje riječi: Bog govori! Bog odgovara na naša pitanja. Ponovno nam postaje jasno kako Bog u svojoj riječi svakomu od nas govori, u svačije srce stavlja svoju riječ. Bog govori uvijek u prezentu, i može se reći, Bibliju smo čuli i osjetili tek onda u punom smislu riječi kad otkrijemo Božji *prezent*, ovo sadašnje vrijeme koje nas poziva, u kome živimo.

Napose bijaše značajno iskustvo kako su u Crkvi i danas na djelu Duhovi. Crkva govori svim jezicima svijeta, svim velikim jezicima, u bogatstvu kultura, zahvaćajući tolike ljude. Istodobno smo naučili kako su Duhovi još uvijek na putu do tolikih ljudi, kako se djelo Duhova nije još uvijek ispunilo. Još uvijek ima mnoštvo jezika koji čekaju Bož-

ju riječ. Bitno je istaknuti osobno ophođenje s Biblijom, sa svetim spisima, tumačeći ih u bogoslužju i katehezi kao i u znanstvenom istraživanju. Biblija nije knjiga prošlosti, nego živa i prisutna Božja riječ, ovdje i sada.

Osvrćući se na Svjetski dan mladih, Papa navodi kako je u središtu svega bio Isus Krist. Papa nije nikakva *zvijezda*, *star*, nego obični namjesnik Isusa Krista. On svojim životom samo smjera na Onoga tko je u našoj sredini. Bogoslužje je zapravo središte svega, jer se u njemu događa ono što mi ne možemo stvoriti, i što tek iščekujemo. ON je prisutan. ON stupa među nas. Nebo se otvorilo, zemlja je obasjana. I to stvara radost u srcima. Radost koja nema nikakve poveznice s rock-festivalima. Friedrich Nietzsche je jednom rekao: "Nije umijeće upriličiti svetkovinu, nego je umijeće pronaći one koji će se toj svetkovini radovati."

Prema Pismu, radost je plod Duha Svetoga (usp. Gal 5,22). Ta se radost mogla tako zorno osjetiti u Sydneyu. Radost koja rađa prijateljstvima, što omogućuje alternativni stil života. I kad promišljamo o radosti kao plodu Duha Svetoga – onda smo kod središnje tematike Dana mladih u Sydneyu, a to bijaše Duh Sveti. Potom Papa ističe četiri protežnice koje se tiču Duha Svetoga, koje vrijedi ovdje navesti, kao smjerodavnice i u našem životu.

Duh stvara i neprestance obnavlja svijet

1. Imamo ponajprije izričaj s kojim se suočavamo već na početku izvješća o stvaranju. Tu se naime govori o Duhu Stvoritelju koji lebdi nad vodama. On stvara svijet, on ga neprestance obnavlja. Vjera u Duha Stvoritelja bitna je sastavnica kršćanskoga *creda*. Temelj na kome počiva suvremena znanost, napose prirodne znanosti, jest kako cjelokupna materija nosi u sebi matematičku strukturu, te je time ispunjena i Duhom. Naš je duh sposoban promišljati i oblikovati materiju samo zato što je materija duhovno strukturirana. Istodobno je i nalog ali i u sebi odgovornost što ova duhovna struktura dolazi od istoga Duha Stvaratelja koji je i nama podario naš ljudski duh. U vjeri u stvaranje počiva i zadnji razlog naše odgovornosti za zemlju. Zemlja nije naša svojina koju možemo ili koju bismo mogli iskorištavati lakoumnno za svoje interese i svoje želje. Zemlja nam je dar Stvoritelja, koji je upisao u nju njezine zakonitosti i poredak te nam time povjerio i dao smjernice i naputke kako se prema njoj odnositi. Mi smo ovdje samo Božji povjerenici i ovjervljenici. A kako cijela zemlja i sav svemir zrcale Duha Stvori-

telja, to istodobno znači da njezin duhovni ustroj nosi u sebi i etičke podloge i naputke. Duh koji je sve oblikovao, tako divno, više je od fizike i matematike – on je Dobrota u osobi, koja nam jezikom stvorenja pokazuje pravi put u život.

A kako je vjera u Stvoritelja temeljna sastavnica kršćanskoga vjerovanja, Crkva se ne može niti smije zadovoljiti time da svojim vjernicima upućuje samo poruku spasenja. Crkva nosi i odgovornost za stvorenje, i to mora javno očitovati. Pritom ona ne mora braniti samo zemlju, vođu ili zrak kao darove stvorenja koji pripadaju svima. Ona mora štiti i samoga čovjeka od samorazaranja. Ona mora ponuditi i nešto poput ekologije čovjeka u pravom smislu riječi. Nije nikakva zastarjela metafizika kad Crkva govori o čovjekovoj naravi, kad govori o mužu i ženi te kad traži da se poštuje taj naravni poredak dan u prirodni stvaranjem. I tu je zbilja riječ o vjeri u Stvoritelja te slušanje govora stvorenja. Prezirati taj govor vodi prema čovjekovu samouništenju i razaranja samoga Božjega djela u stvorenju. Danas je pomodno govoriti tzv. rječnikom 'gendera', spolova, a ono što se pod tim misli ili podrazumijeva, u konačnici smjera prema samoemancipaciji čovjeka od Stvoritelja i stvorenja.

Čovjek želi biti sam svoj stvoritelj, on bi sam htio uvijek određivati sve svoje, na svoju vlastitu ruku, prema nahodaženju. Time se međutim usmjerava protiv istine, živi protivno Duhu Stvoritelju. One kišonosne šume zavrjeđuju našu skrb i zaštitu, a ništa manje ne zavrjeđuju našu skrb i zaštitu čovjek kao stvorenje u koje je upisana poruka koja nije u opreci s našom slobodom, nego je njezina pretpostavka i uvjet. Veliki su teolozi uvijek smatrali brak doživotnom vezom muža i žene te su brak smatrali sakramentom stvaranja koji je sam Stvoritelj usadio u čovjeka, što je onda Isus Krist – ne mijenjajući poruku stvaranja – preuzeo i upisao u povijest spasenja kao sakrament Novoga zavjeta. Na navjetelejsku zadaću Crkve spada i svjedočanstvo o Duhu Stvoritelju u prirodi kao cjelini, i upravo u prirodi bogolika čovjeka. S toga motrišta trebalo bi ponovno iščitavati encikliku *Humanae vitae*: Papi Pavlu VI. bijaše namjera stati u obranu ljubavi naspram seksualnosti kao potrošne robe, obraniti budućnost čovjeka i života usuprot sebičnim zahtjevima sadašnjosti te obraniti čovjekovu narav protivno bilo kakvu obliku manipulacije.

Čitajući Pisma spoznajemo kako su Krist i Duh Sveti nerazdvojivo povezani

2. Potom Papa nabacuje još neke kratke natuknice spram drugih protega nau-

ka o Duhu. Ako se Duh Stvoritelj ponajprije očituje u veličanstvenoj šutnji svemira, u njegovoj duhovnoj strukturi, vjera nam povrh toga veli kako taj Duh zbori također i u ljudskoj riječi, kako je taj Duh unišao u ljudsku povijest te je svojim govorom u povijesti taj Duh ona oblikovna, formativna snaga povijesti. On je Riječ s kojom se susrećemo u spisima Staroga i Novoga zavjeta. Sveti se Ambrozije tako čudesno i divno izrazio u jednome svome pismu što to za nas znači: "I dok sada čitam božanske spise, Bog šeće Edenom". Čitajući Pismo, i danas možemo, tako reći, šetati Božjim rajskim perivojem te ondje susresti Boga koji njime šeće: Postoji duboka nutarnja poveznica između tematike Svjetskog dana mladih u Australiji te tematike netom održane biskupske sinode u Rimu. Obje teme, Duh Sveti i Božja riječ, stoje u veoma uskome surječju.

Čitajući Pisma spoznajemo kako su Krist i Duh Sveti nerazdvojivo povezani. Kad Pavao na dramatičan način zašiljuje: "Gospodin je Duh" (2 Kor 3,17), onda tu nije negdje u pozadini trojstveno jedinstvo između Sina i Duha Svetoga, nego ponajprije njihovo povijesnospasenjsko jedinstvo. U Kristovoj mucu i uskrslu ne samo da se (s)kida zastor puke riječi, nego biva vidljiva prisutnost Boga koji zbori ovdje i sada. I čitajući Pismo u zajedništvu s Kristom učimo osluški-vati glas Duha Svetoga u ljudskim riječima i otkrivati jedinstvo Pisma.

Surječje između Duha i Crkve

3. I time dolazimo do treće protežnice nauka o Duhu koja se sastoji upravo u nerazdvojivosti između Krista i Duha Svetoga. Možda se to najdivnije očituje u izvješću svetoga Ivana za prvoga ukazanja Uskrsloga pred učenicima: Gospodin je dahnuo u učenike i podario im Duha Svetoga. Duh je Sveti Kristov dah. I kao što je Božji dah u počecima stvaranja iz zemaljskoga gliba oblikovao živoga čovjeka, tako nas Kristov dah prihvaća u zajedništvo bitka sa Sinom. Kristov nas dah čini novim stvorenjem. Stoga je Duh Sveti zbiljnost u kojoj možemo govoriti sa Sinom: "Abba, Oče!" (Iv 20,22; Rim 8,15).

4. Iz toga onda gotovo samo po sebi plodi kao četvrta protežnica surječje između Duha i Crkve. Pavao je u 1 Kor 12 i Rim 12 opisao Crkvu kao Kristovo tijelo te time kao organizam Duha Svetoga. U tome organizmu darovi Duha Svetoga oblikuju pojedince u živu cjelinu. Sveti je Duh Duh Kristova tijela. U cjelini toga tijela pronaći ćemo i svoju vlastitu ulogu i zadaću, moći ćemo živjeti jedni za

IZLET DJELATNIKA ICMM-a I ŽUPNOG UREDA

Pedesetak djelatnika i suradnika Informativnog centra "Mir" Međugorje i Župnog ureda, predvođeni župnikom fra Petrom Vlašićem, mjesec prosinac započeli su danom druženja i opuštanja – 1. prosinca boravili su na izletu na Kupresu.

Na putu prema Kupresu posjetili su župnu crkvu u izgradnji u Posušju, gdje im je kratku povijest župe i aktualne gradnje ispričao fra Dobroslav Begić, a domaćinom kratkog druženja bio fra Mario Knezović.

Na Kupresu su najprije posjetili veliku

župnu crkvu, također u izgradnji. Primijetili su napredak u radovima, osobito u unutrašnjosti crkve, budući da su i lani bili na sličnom izletu u tom mjestu. I ove su godine izletnici skroman novčani prilog spustili u košaricu kao dar toj crkvi.

Uz objed i pjesmu u restoranu uz skijaški centar nastavljeno je druženje i opuštanje, što je zapravo cilj toga tradicionalnog godišnjeg izleta. Izlet je bio prigoda i za zajedničku molitvu kako u odlasku tako i u povratku.

Snimila Višnja Spajčić

DOVRŠENO OSVJETLJENJE STAZA NA BRDU UKAZANJA

Za Božić 2008. godine na Brdu ukazanja dovršeno je osvjetljenje staza i brončanih ploča koje prikazuju Radosna i Žalosna otajstva krunice. Do sada su bila osvjetljena samo Radosna otajstva te prilazna staza prema Gospinu kipu, a otkad su osvjetljena i Žalosna otajstva, noć se izdaleka čini kao da na brdu leži velika krunica od svjetla.

Snimio Tvrtko Bojić

NOVA DIONICA AUTOCESTE NA SAMO 30 KM OD MEĐUGORJA

Uponedjeljak 22. prosinca 2008. otvorena je 40 kilometara dugačka dionica autoceste Zagreb - Split - Dubrovnik od Šestanovca do Ravče, što je vrlo značajno za međugorske hodočasnike.

Od Međugorja do ulaska na autocestu kod Ravče (preko Ljubuškog i graničnog prijelaza Crveni Grm) udaljenost je samo tridesetak kilometara, a autocestom od Ravče do Splita 76 kilometara.

NOVI VIZNI REŽIM U BIH UKINUTE VIZE ZA 13 ZEMALJA JUŽNE AMERIKE

Vijeće ministara Bosne i Hercegovine donijelo je 23. listopada 2008. odluku po kojoj se od obveze pribavljanja viza za ulazak i boravak na teritoriju Bosne i Hercegovine do 90 (devedeset) dana izuzimaju državljani sljedećih zemalja: Andora, Argentina, Australija, Austrija, Belgija, Brazil, Brunei Darussalam, Bugarska, Crna Gora, Češka Republika, Čile, Danska, Estonija, Finska, Francuska, Grčka, Gvatemala, Honduras, Hrvatska, Irska, Island, Izrael, Italija, Japan, Kostarika, Koreja Republika, Kanada, Katar, Cipar, Kuvajt, Latvija, Lichtenštajn, Litva, Luksemburg, Mađarska, Makedonija, Malezija, Malta, Malteški red, Meksiko, Monako, Nikaragva, Nizozemska, Njemačka, Norveška, Novi Zeland, Panama, Paragvaj, Poljska, Portugal, Rumunjska, Sjedinjene Američke Države, Salvador, San Marino, Singapur, Slovačka, Slovenija, Sveta Stolica, Srbija, Španjolska, Švedska, Švicarska Konfederacija, Turska, Ujedinjeno Kraljevstvo Velike Britanije i Sjeverne Irske, Urugvaj, Venezuela.

Statistike za prosinac 2008.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 71.600

Broj svećenika koncelebriranih: 1.486 (47 dnevno)

Snimio Tvrtko Bojić

SV. NIKOLA I BOŽIĆ U MAJČINU SELU

U Majčinu selu, u vrtiću sv. Male Terezije, 5. prosinca svečano je proslavljen blagdan sv. Nikole. Fra Karlo Lovrić upriličio je lik sv. Nikole i djeca su bila oduševljena.

Tih dana djeca i odgajateljice pripremali su se za Božić. Tako su skupine Zvezdice, Iskrice, Kapljice, Sunce, Zrnice i Smiješak, svaka u posebnom terminu, izvele prigodni program. Uz roditelje i prijatelje djeca su proslavila rođenje maloga Isusa.

I članovi Majčina sela izveli su prigodan božićni igrokaz, koji je okupio brojne prijatelje i dobročinitelje.

Ivana Zovko
Dragana Dugandžić

Majčino selo

ČETRNAESTI MEĐUNARODNI SEMINAR ZA SVEĆENIKE

Četrnaesti međunarodni seminar za svećenike održat će se u Međugorju od 29. lipnja do 4. srpnja 2009. Tema seminara je: „Vi ste moji prijatelji...“ (Iv 15, 14).

Predavač na seminaru je fra Ante Vučković, ofm. Fra Ante je rođen 1958. u Sinju, kao prvo živo dijete u brojnoj obitelji. Član je franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja, sa sjedištem u Splitu. Sjemenište i klasičnu gimnaziju završio je u Sinju, a teologiju u Makarskoj i Zagrebu. Za svećenika je zaređen 1983. Nakon službe kapelana u Metkoviću i Münchenu studirao je filozofiju u Münchenu i Rimu, gdje je i doktorirao na dimenziji slušanja kod Martina Heideggera. Predavao je filozofiju u Rimu, na Papinskom sveučilištu Antonianum i na Franjevačkoj teologiji u Makarskoj. Profesor je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sve-

učilišta u Splitu. Predaje i na Filozofskom odsjeku istoga sveučilišta. Voditelj je duhovnih vježbi, seminara i duhovnih obnova. Duhovni je pratitelj i savjetnik. Objavio je nekoliko knjiga. Objavljuje u stručnim i populističkim časopisima.

Prijaviti se možete e-mailom na adresu: seminar.marija@medjugorje.hr ili telefonom/faksom na broj 00387 36 651 999 (Marija Dugandžić).

Župljani župe Međugorje osiguravaju besplatan smještaj svim svećenicima tijekom seminara, kao i svih godina do sada. Molimo svećenike koji sami osiguraju smještaj kod svojih prijatelja u Međugorju da nam na svojoj prijavi naznače ime i prezime i broj telefona obitelji kod koje su dogovorili smještaj. Svećenici koji nemaju izravna poznanstva i mogućnost izravno dogovoriti smještaj s obiteljima neka to

naznače na prijavi i mi ćemo ga osigurati.

Troškovi seminara pokrivaju se s pet misnih intencija.

Sa sobom je potrebno ponijeti: celebret od svoga poglavara, albu, štolu i Bibliju.

Mnogi svećenici nemaju pristup internetu i možda nisu upoznati s postojanjem ovakvoga međunarodnog susreta u Međugorju. Zato ljubazno molimo sve organizatore hodočašća, molitvene skupine i centre mira da ovu informaciju objave u svim sredstvima priopćavanja koja im stoje na raspolaganju, da bi što više svećenika moglo sudjelovati. Molimo vas da, u onoj mjeri u kojoj vam je to moguće, materijalno pomognete svećenicima koji žele doći a nemaju novca za putovanje. Unaprijed vam na tomu zahvaljujemo, zazivajući na vaš rad Božji blagoslov i blagoslov Kraljice Mira.

ŠESNAESTI MEĐUNARODNI SUSRET VODITELJA CENTARA MIRA, MOLITVENIH I KARITATIVNIH SKUPINA

Šesnaesti međunarodni susret voditelja centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje, održat će se u Međugorju od 1. do 5. ožujka 2009. godine. Tema susreta je: „Govori, Gospodine, sluga tvoj sluša“ (1 Sam 3,9).

Predavači su fra Petar Ljubičić, kapelan u župi Bukovica, fra Miro Šego, gvardijan franjevačkog samostana na Humcu i fra Ljubo Kurtović, odgojitelj bogoslova u Zagrebu. Fra Petar Ljubičić i fra Ljubo Kurtović bili su međugorski kapelani, a fra Miro Šego je rođen u župi Međugorje.

Molimo vas da što prije prijavite svoj dolazak. Prijaviti se možete na broj faksa: 00 387 36 651 999 ili putem e-maila: seminar.marija@medjugorje.hr. Bit će organizirano simultano prevodjenje za sve jezične skupine. Cijena seminara je 60 € po osobi. U cijenu su uključeni svi troškovi organizacije i rada seminara (predavači, simultani prijevod i zajednički ručak posljednjeg dana). Za smještaj u Međugorju treba se pobrinuti svatko osobno.

BOŽIĆ U MEĐUGORJU

U Međugorju su se i ove godine u božićno vrijeme okupili vjernici iz bliže i dalje okolice te iz najudaljenijih krajeva svijeta, čak iz Koreje, Hong Konga i Makaa. Župljani, vjernici iz okolnih župa i hodočasnici za Božić su se pripremali devetnicom: osim večernjeg molitvenog programa u župnoj crkvi, tijekom devetnice molila se krunica na Brdu ukazanja u 14 h, te su se slavile sv. Mise zornice u 6 ujutro. Svećenici su svakoga dana bili na raspolaganju za sakrament sv. ispovijedi. Božićno bdijenje započelo je u 22 h dvosatnim klanjanjem pred Presvetim, a nastavilo se polnočkom koja je završila oko jedan sat ujutro. Klanjanje su predvodili fra Danko Perutina i fra Miljenko Šteko, a polnočnu je predslavio fra Vjeko Miličević. Klanjanje je glazbeno pratila skupina mladih, a bilo je prevedeno na engleski, francuski, njemački, talijanski, češki, ruski, korejski i kineski. Za vrijeme polnočke pjevao je Veliki župni zbor Kraljice Mira, pod ravnanjem sestre Slavice Kožul. Radiopostaja „Mir“ Međugorje uživo je prenosila cijeli noćni molitveni program.

Na dan Božića sv. Misu na hrvatskom jeziku predslavio je župnik fra Petar Vlašić, a pjevao je Veliki župni zbor pod ravnanjem sestre Slavice Kožul. Ove godine Žive jaslvice uprizorene su na prostoru ispred crkve. Kao i niz godina do sada, zajednica „Cenacolo“ sagradila je „mali Betlehem“ i izvela jednosatno scensko uprizorenje živih jaslvice na Badnjak, na blagdan Nevine dječice te na Silvestrovo. Na blagdan Nevine dječice u 15 h u župnoj se crkvi održala i posebna sv. Misa s blagoslovom djece. Predslavio ju je fra Vjeko Miličević, a župnik je pozdravio djecu i roditelje. U božićno vrijeme, umjesto klanjanja križu, petkom se u crkvi održavalo klanjanje pred jaslvice. Ove godine, budući da su žive jaslvice na prilazu crkvi tako da vjernici praktički „prolaze kroz Betlehem“ kada dolaze na Misu, u crkvi nisu postavljene uobičajene jaslvice. Pred oltarom na slami leži samo Dijete Isus i blagoslivlja narod...

GODIŠNJE UKAZANJE JAKOVU ČOLI

Na posljednjem svakodnevnom ukazanju, 12. rujna 1998., Gospa je Jakovu Čoli rekla da će ukazanje imati jedanput godišnje i to 25. prosinca, na Božić. Tako je bilo i ove godine. Ukazanje je počelo u 9 sati i 48 minuta i trajalo je 6 minuta.

Gospa je dala poruku:

"Draga djeco!

Danas vas na poseban način pozivam da molite za mir. Bez Boga ne možete imati mir niti živjeti u miru. Zato, dječice, danas, na ovaj milosni dan, otvorite svoja srca Kralju mira da se rodi u vama i da vam udijeli svoj mir, a vi budite nositelji mira u ovom nemirnom svijetu.

Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu!"

DOČEK NOVE GODINE U
MEĐUGORJU

Na dočeku Nove godine u molitvi, u Međugorju se ove godine okupilo desetak tisuća uglavnom mladih ljudi iz cijeloga svijeta. Prije vigilijske zajednice Cenacolo upriličila je Žive jaslice na prostoru ispred crkve. Premda se temperatura bila spustila na pet stupnjeva ispod ništice, predstavu je gledalo nekoliko tisuća ljudi. Na molitvenom dočeku Nove godine hodočasnici su ispunili crkvu, Žutu dvoranu i šator, kao i prostor oko crkve. Video-zidom događanja iz crkve prenosila su se u dvoranu i pokraj crkve. Klanjanje je započelo u 22 sata, a predvodio ga je fra Tomislav Pervan. Oko 23.30 započela je sveta Misa, koju je predslavio fra Miljenko Šteko u suslavlju s devedesetak svećenika. Molitveni program prevodio se na engleski, francuski, njemački, talijanski, mađarski, poljski, slovački, ruski, češki, rumunjski, arapski, korejski i kineski jezik, a glazbom ga je pratio međunarodni zbor i orkestar pod ravnanjem prof. Martina Pere Borasa. Poslije Mise, mladi su još neko vrijeme ostali pred crkvom u pjesmi i plesu.

Snimio Mate T. Vasilj

BOŽIĆNI KONCERT:
„GOLUBIĆI MIRA“ I
„MAGNIFICAT“

U nedjelju 21. prosinca 2008. u 15 sati, na četvrtu nedjelju došašća, u međugorskoj župnoj crkvi upriličen je tradicionalni božićni koncert međugorskoga dječjeg župnog zbora „Golubići mira“, pod ravnanjem sestre Slavice Kožul. Kao i svake godine tu je bio i maestro Đelo Jusić iz Dubrovnika, osnivač i ravnatelj dječjeg zbora „Mali raspjevani Dubrovnik“, glazbenik koji je aranžirao sve pjesme koje pjevaju „Golubići mira“ te za njih skladao i mnoge nove. Po prvi put nastupio je i ženski vokalni oktet „Magnificat“, u kojem pjevaju bivše članice međugorskoga dječjeg zbora. Pod ravnanjem Đele Jusića izvele su praižvedbu skladbe „Magnificat“, za koju je on napisao i tekst i glazbu. Posebni gost ovogodišnjega koncerta bila je Lucija Hrstić, učenica osmog razreda, koja piše tekstove i glazbu za pjesme koje sama i izvodi. Otpjevala je svoju skladbu „Vrijeme slave“. Na početku koncerta međugorski župnik fra Petar Vlašić pozdravio je pjevače i publiku, a na kraju koncerta zaželio

Snimila Lidija Paris

Snimila Lidija Paris

je svima sretne blagdane i ponovni susret sljedeće godine. „Golubići mira“ imaju preko 90 članova. Izdali su 2 CD-a. Pjesmom su obišli kako Bosnu i Hercegovinu tako i Hrvatsku. Njihovi najpoznatiji nastupi bili su u Sarajevu, Zagrebu i Dubrovniku. Redovito sudjeluju i u susretima dječjih zborova „Zlatna harfa“. Koncert na kojem su „Golubići mira“ izveli 15 domaćih i stranih tradicionalnih i novokomponiranih božićnih pjesama uživo prenosila je Radiopostaja „Mir“ Međugorje, a voditeljica programa bila je Ivana Miletić. U nedjelju 28. prosinca „Golubići mira“ održali su božićni koncert u crkvi sv. Dominika u Splitu.

Snimila Lidija Paris

Nastavak sa str. 23

druge i jedni od drugih, živeći ponajprije u dubini svoga bića snagom Onoga koji je živio za sve nas i trpio za sve te koji nas svojim Duhom privlači k sebi u jedinstvo sve Božje djece: “Želiš li živjeti od Kristova Duha? Onda budi u Kristovu tijelu – Crkvi”, veli Augustin.

Radost je uvijek dar

I tako u tematici Duha Svetoga – koji je utisnuo svoj pečat onim danima u Australiji, a negdje u dubini utiskivao svoj biljeg i tjednima u kojima se održavala rimska biskupska sinoda – biva vidljiva sva širina i dubina kršćanske vjere, koja vodi od odgovornosti za stvaranje i stvorenje te odgovornosti za čovjekov bitak preko tematike o Pismu i povijesti spasenja do samoga Isusa Krista, a preko njega u živu zajednicu Crkve, u njezine uredbe i odgovornosti u svijetu, kao i u njezinu širinu i slobodu koja se izražava u mnogostrukoj karizma kao i u duhovskoj slici množine jezika i kultura.

Na svetkovanje spada, kako rekosmo, radost, radovanje. Čovjek može organizirati svetkovine, ali ne može prisiliti na radovanje, na radost. Radost je uvijek dar. Radost nam je darovana u izobilju. Zahvalni smo za radost. Kao što Pavao naziva radost darom i plodom Duha Svetoga, tako i Ivan u svome Evanđelju veoma usko povezuje zbiljnost Duha i radosti. Duh nam Sveti daruje radost. Sami je Duh radost! Radost je dar u kome su svi drugi darovi obuhvaćeni. Radost je izražaj sreće, ona je izričaj sreće kako je čovjek jedno sa samim sobom, a to jedinstvo u osobi može doći samo iz jedinstva s Bogom i njegovim stvorenjem. Na bit radosti spada da se ona izaruje, da se mora priopćiti drugima. Misionarski duh Crkve nije ništa drugo nego nutarnja sila da se radost koja nam je darovana priopći drugima. I na kraju ove godine želja mi je da ta radost u nama trajno živi i da se izaruje u cijeli svijet u svim njegovim nemirima i tjeskobama. I usrdna mi je želja da nam se ta radost što dolazi od Boga udijeli u obilju i u novoj godini.

Tu molbu povjeravam zagovoru Djevice Marije, *Mater divinae gratiae*, Majci Božje milosti, i od nje prosim radosne božićne dane u Gospodinovu miru. U tome smislu podjeljujem svima vama i velikoj obitelji Rimske kurije od srca svoj apostolski blagoslov.

BIT ĆE OVO RADOSNIJI BOŽIĆ
DJECI, MAJKAMA, ŽENAMA ...

Dragana Dugandžić i Ivana Zovko

Majčino selo je ustanova za odgoj i skrb djece i mladeži i djeluje od 1993. godine u Bijakovcima, župa Međugorje. Utemeljitelj joj je pok. fra Slavko Barbarić. Sadašnji ravnatelj Majčina sela je fra Svetozar Kraljević. S njim smo uoči Božića razgovarali u Majčinu selu i osvrnuli se na rad u protekloj godini.

Fra Svetozare, kako se pripremate za doček i proslavu Božića u Majčinu selu?

– Više je različitih elemenata koji ulaze u to. Djeca se trude što bolje završiti ovo polugodište, popraviti ocjene i srediti sve u školi i oko nje. Ali, još je tu mnogo praktičnih stvari vezanih za rad s djecom koje trebamo žurno riješiti, odnosno moramo se odlučiti što nam je konkretno činiti. Baš smo razgovarali koja se djeca mogu i trebaju pripremiti za odlazak kući, a koja možda ne bi trebala ići. S odlaskom ili ostankom djece vezan je i problem osoblja koje će ostati raditi s njima. Sve to treba dobro pripremiti i pronaći rješenja koja su sve samo ne jednostavna. Naš tim ovih je dana intenzivno radio da se sve to pripremi i nadam se da smo uspjeli pronaći kvalitetna rješenja.

Što se tiče protekle godine u Majčinu selu, kakva je ona bila?

– Protekla godina u Majčinu selu bila je puna života, puna događanja. Kad kažemo Majčino selo, mislimo na Dječje selo, gdje je sada pedeset četvero djece. Ali mislimo i na Vrtić, mislimo na zajednicu Milosrdni otac, mislimo na zajednicu Majka Kristina, u koju primamo žene koje imaju specifične probleme i koje u tom pogledu nisu zaštićene. Za ilustraciju, spomenut ću jednu ženu iz Ljubuškog i njezino dvoje djece. Iskreno se nadam da će oni ove godine napokon imati kvalitetniji Božić. Ta žena bila je kod nas dva mjeseca i na taj je način poslala jasnu poruku svomu mužu – idi se liječiti od alkohola, idi mijenjaj svoj život. I on je u ta dva mjeseca shvatio da mora mijenjati svoj život. Ona i njezina djeca ove će godine prvi put, nakon niza teških godina, provesti Božić bez alkohola, Božić trijezan, kvalitetan i dostojan čovjeka. Imamo još osoba, žena, majki, djece koja će imati

čist, duhovan, da tako kažem – Božji Božić. Tu su i momci koji ne će ovaj Božić provesti na ulici.

O čemu osobito vodite računa u radu s djecom?

– U Dječjem selu kroz sve ovo vrijeme trudili smo se organizirati djeci osmišljen život, odnosno stvoriti takve pretpostavke da djeca mogu praktično kreirati svoj svakidašnji život. Televizija ne može kreativno ispuniti život. Neusporedivo bolji način za to je angažirati djecu u umjetničkim sekcijama, u pjevanju, u učenju, u sportskim aktivnostima. Naravno, pritom smo uvijek poklanjali dovoljno pozornosti molitvi.

Na kraju je fra Svetozar dodao i ovo: „Nedavno netko reče: ‘Ako tražimo sreću sebi, onda je nikad ne ćemo naći. Ako tražimo sreću nekome do sebe, ako se trudimo usrećiti čovjeka do sebe, onda ćemo naći i sebi i onomu do sebe sreću.’ Uz ove doista lijepe i sadržajne riječi, želim dobar, blagoslovljen i svet Božić svima u Majčinu selu i svim čitateljima Glasnika mira.“

ROBOVI NAVIKA I OBIČAJA

Početak svake nove godine za čovjeka je vrijeme nutarnjeg preispitivanja: Što me je u minulom vremenu činilo nezadovoljnim, što želim promijeniti, učiniti drukčijim, kako početak i sljedeće godine ne bih počinjao s jednakim mislima.

Snimio Siniša Haničić

Jednoga jutra išao sam na svoje redovite dnevne dužnosti i susreo znanca. Odmah sam primijetio da je napet. Kad sam ga upitao kako je, brzo je, u ljutnji, odgovorio: “Ma taj snijeg i led su mi na vrh glave!” “Pa zašto si ljut baš na snijeg, koji nas tako rijetko pohodi?” nastavih razgovor. “A kako ne bih bio ljut, dnevne novine još nisu stigle, a evo uskoro će podne. Svak dan ih čitam, a danas ih nema. I kako mi dan može biti dobar?”

Nisam daleko odmakao, a drugi znanac mi reče kako je loše započeo dan jer je bio u žurbi i nije uspio popiti jutarnju kavu, bez koje “teško funkcionira”.

To je naša stvarnost. Stvari ovoga svijeta i navike bez kojih ne možemo živjeti određuju naše raspoloženje, tijekom dana i vremena. Bez nekih stvari, koje su po sebi nebitne, naprosto ne znamo živjeti. Postali smo robovi. I kad danas govorimo o ropstvu, krivo je odmah pomisliti samo na zatvorske ćelije, logore, tamnice i kolonizaciju naroda. Danas je na snazi ropstvo srca i duha. Naše srce i duh su zarobljeni. Živimo vlastite zatvore. Okovani smo kojekakvim navezanostima i sputani vlastitim navikama i običajima. Robujemo boreći se za ugled, robujemo poslovima, lažnim prijateljstvima, interesima; robujemo novcu, osiguravajućim društvima; robujemo bankama, igrama na sreću, alkoholu, drogama, medijima... U svijetu koji stalno naviješta slobodu pojedinca, postali smo suvremeni robovi.

Kad Isus svojim suvremenikima reče kako ih je došao osloboditi u Duhu i Istini, oni su se u mislima pobunili kako ničemu ne robuju jer su Abrahamovi sinovi (usp. Iv 8, 31-42). No Isusove misli, po tko zna koji put, nisu bile njihove misli. Isus govori o robovanju grijehu, o slijepom robovanju zakonu koji se živi zaboravljajući i srce i potrebe konkretnoga čovjeka. Isus polazi na križ i u smrt kako bi nas oslobodio, pobijedio grijeh i navijestio vrijeme života u punini.

Svatko od nas prepoznaje svoj zatvor i tamnicu. Pokraj nas više glas slobode. Ostaviti grijeh i navezanosti na ovu zemaljsku put je u slobodu, slobodu koja nije ograničena nikakvim sustavom ili političkim uređenjem. Pjesnik pjeva: Za let si, dušo, stvorena! Sloboda nije, kako se čini, omeđena zidovima ili rešetkama. Sloboda se živi u srcu. Danas, tako, imamo slobodnijih ljudi u zatvorima negoli na tzv. slobodi.

Slobode nema bez Boga, jer Bog svakomu pojedincu daruje slobodnu volju kao neotuđivu sastavnicu života. Mjesta slobode su danas ispovjedaonice koje, napose u Međugorju, svjedoče o pobjedi Božjeg milosrđa nad ljudskim grijehom. Svećenikove riječi: *Otpušteni su ti grijesi, idi u miru, hoće kazati: Isus te obnovio u Duhu i Istini, idi i živi slobodan od svakoga grijeha i navezanosti.*

fra Mario Knezović

NE BOJ SE, ZEMLJO!

fra Iko Skoko

Prorok Joel spada među dvanaest malih proroka. Naziva se prorok Duhova. Živio je između 400. i 300. godine prije Krista. Spada među posljednjim žanjske proroke u Judeji. Povod zbog kojega prorok poziva narod na post i molitvu jest prirodna nevolja: Ratarske plodove uništili su: šaška, skakavac, gusjenica i ljupilac. Potom, vinograde i smokve uništili su osvajači.

Narod je ostao bez žita, vina i ulja. Suša je uništila mognan, palme i jabuke. Tuga je obuzela ljude. Postali su sramotan narod.

Prorok poziva na pokoru i molitvu. Opominje svećenike da na post i molitvu pozovu starješine, ali i cijeli narod. Prorok traži da razdiru srca, a ne haljine, tj. da post treba biti istinski plod obraćenja, a ne samo vanjski znak pred drugima. Prorok prorije kako će se Bog smilovati. Bog uslišava iskreni post i iskrenu molitvu.

Prorok prorije kako će nakon istinskog obraćenja biti blagoslovljena zemlja, životinje i ljudi: O zemljo, ne boj se! Budi sretna, raduj se, jer Gospodin učini djela velika. Zvijeri poljske, ne bojte se; pašnjaci u pustinji opet se zelene, vočke daju rod, smokva i loza nose izobilje. Sinovi sionski, radujte se, u Gospodinu se veselite svojem Bogu; jer vam daje kišu jesensku u prvoj mjeri, izli na vas kišu, jesensku i proljetnu kišu kao nekoć. Gumna će biti puna žita, kace će se prelijevati od vina i ulja. Nadoknadit ću vam godine koje izjedoše skakavac, gusjenica, ljupilac i šaška, silna vojska moja što je poslao na vas. Jest ćete izobilja, jest ćete do sita, slaviti ćete ime Gospodina, svojeg Boga, koji je s vama čudesno postupao (Jl 2, 21-26).

Ne samo da će Bog uslišati molitve, nego će i izliti svoga Duha. Prorok Joel naviješta i novu duhovnu obnovu: Poslije ovoga izlit ću Duha svoga na svako tijelo, i proricat će vaši sinovi i kćeri, vaši će starci sanjati sne, a vaši mladići gledati viđenja. Čak ću i na slugu i sluškinje izliti Duha svojeg u dane one. Pokazat ću znamenja na nebu i zemlji, krv i oganj i stupove dima. Svi što prizivaju ime Gospodinovo spašeni će biti, jer će na brdu Sionu i u Jeruzalemu biti spasenje, kao što Gospodin reče, a među preživjelima oni koje Gospodin pozove (Jl 3, 1-3.5).

Duhovna obnova potrebna je u svako vrijeme. Kao što je bila potrebna u Joelovo vrijeme, tako treba i nama danas. Svjedoci smo da bez Boga bogati svijet ostaje siromašan ne samo duhovno, nego i materijalno. Bez Gospodina se ne može graditi trajno.

TEK SAD POČINJEM POSTAJATI UČENIK...

Možda je na početku ove godine vrijeme postaviti sebi jednom napokon i to pitanje: Mogu li spoznati što to Bog od mene želi, što to od mene očekuje? Od najmlađih do najstarijih. Mislim da je dobro postaviti si to pitanje, napokon krajnje pošteno, iskreno i pažljivo.

fra Tomislav Pervan

Već smo nekoliko puta na ovome mjestu imali kratka promišljanja iz pisama velikoga ranokršćanskog biskupa i mučenika Ignacija Antiohijskoga. Bio je vjerojatno treći nasljednik sv. Petra na antiohijskoj biskupskoj stolici, uz Rim i Aleksandriju onodobno najvažnije državno sjedište u cijelom Rimskom Carstvu. Ondje su učenici prvi put nazvani ‘kršćanima’, a ovaj je sveti biskup uhićen i osuđen na smrt pred divljim zvijerima – i to u Flavijevoj areni, u Rimu, što se i dogodilo za cara Trajana, vjerojatno god. 107. I na tome putu piše svojih znamenitih sedam pisama, sedam bisera, ranim kršćanskim crkvama u Maloj Aziji. U dvama pismima pronaći ćemo gotovo doslovce iste riječi, što može biti samo osjećaj njegovog srca, izričaj njegove duše. Naime, piše: “Tek sad počinjem biti pravi učenik.” – Naravno, misli se na *biti učenik Isusa Krista*.

Taj izričaj ima kod Ignacija svoj posebni prizvuk, ima, gotovo bismo kazali definitivno, egzistencijalno značenje: naime, mučeništvo kao dokaz pripadnosti Isusu Kristu, Raspetome, Gospodinu. To je onaj posljednji biljeg, posljednji dokaz pripadnosti, gdje više nema nikakvih dvojbi. Ta riječ “Sad počinjem postajati Isusov uče-

nik” zvuči u našim ušima zacijelo drukčije nego je to odzvanjalo u Ignacijevu biću. U Ignacija riječi zvuče krajnje vjerodostojno, veličajno, on ne može umaknuti vlastitoj sudbini, okružen je – kako piše – s deset leoparda (vojnika koji ga prate u Rim), koji su gori od divljih zvijeri. Što si im bolji i prema njima uljudniji, oni su tim više divlji. U njega to zvuči vjerodostojno, a u našim ustima te riječi imaju gotovo početnički karakter. Svi smo negdje na početcima, početnici, prvašići...

A kako ove godine slavimo i Franjinu godinu, vrijedi prisjetiti se i posljednjih Franjinih riječi, koji umirući dovikuje svojoj braći: “Braćo, dosada smo učinili malo ili ništa dobro. Vrijeme je napokon započeti činiti dobro u svijetu!” – Vrijeme je zaputiti se za Gospodinom.

Svi ćemo mi tu ustuknuti. Jer, koliko puta smo sami sebi kazali: Ma, danas ću započeti. Ili s djetom, ili se odvikavati od pušenja, alkohola, ove ili one ovisnosti. Ili pak započeti s više molitve, više predanja u Gospodinovu volju, više čitanja Svetoga pisma. I na čemu je sve na kraju ostalo? Toliko puta: Danas napokon počinjem! – a na kraju ostaje sve pri starome, uhodanom, uobičajenom. Idemo uhodanim sta-

zama vlastitih navika. Možda je na početku ove godine vrijeme postaviti sebi jednom napokon i to pitanje: Mogu li spoznati što to Bog od mene želi, što to od mene očekuje? Od najmlađih do najstarijih. Mislim da je dobro postaviti si to pitanje, napokon krajnje pošteno, iskreno i pažljivo. Možda je upravo tu i prvi korak koji će ovjerovati i ovjerodostojiti onu riječ: “Od danas želim biti Isusov učenik!”

Zacijelo, drukčije ta riječ zvuči u ustima tridesetogodišnjaka, a drukčije u ustima starca. Što dalje odmiču godine, tim više doživljava čovjek svoju životnu povijest upravo kao neprestanu ponudu Neba i Vječnosti. I što više cure godine, mijenja se nutarnji smisao te riječi: “Danas počinjem biti Isusov učenik.”

Ne trebaju veliki planovi, novi zamašnjaci, nego trajno prisutna spoznaja: Tu sam, praznih ruku pred Gospodinom, nakon svih dana i godina, i proigranih ponuda. I možda negdje duboko u srcu pozudana molitva Gospodinu: Pa jedino ti, Gospodine, možeš podariti novi početak. Želim se izručiti u tvoje ruke, pasti u tvoje milosrđe, iskusiti neistraživu tajnu tvoje dobrote.

“Incipit vita nova” – „započinje novi život“, naslov je to nekoliko utopijskih knjiga koje govore o novim početcima u životu i svijetu. O ‘novome’ su govorili svi marksistički mislioci. A novoga nigdje na pomolu. Mi znamo tko je i kada okrenuo povijest svijeta u smjeru Neba, znamo tko je došao s Neba i pokazao čovječanstvu – parajući poput munje nebom – do čega se čovjek može vinuti. I zato se isplati započeti postajati učenik Isusa Krista – svakodnevno se uvježbavajući i uživajući u njegovu osobu. On pak svoje nikada ne iznevjeruje i ne ostavlja praznih ruku...

Snimio Tvrtko Bojić

DRAGA DJECO... POZIVAM VAS NA DOBRO

Nalazimo se u situaciji na koju nije baš lako hladnokrvno gledati... Suočeni smo s jednim oblikom teroriziranja javnosti negativnošću... Negativnost i zlo privlače pozornost. O zlu se priča, o zlu se piše, zlo se detaljno opisuje i prikazuje... Uvlači se u onaj prostor naše duše u kojem smo prijemljivi... ispunja nam misli, utječe na naše djelovanje...

Lidija Paris

Bog nam želi dobro

„Vaše je srce kao uzorana zemlja i spremno je primiti plod koji će izrasti u dobro... Vi ste, dječice, slobodni izabrati dobro ili zlo... Posadite radost i plod radosti u vašim srcima će rasti za vaše dobro i drugi će ga vidjeti i primiti preko vašega života“, kaže Gospina poruka od 25. siječnja 2008. Bog želi da čovjek odbaci zlo i bira dobro (Izaija 7,15), da traži dobro, a ne zlo (Amos 5,14). Bog svakom čovjeku daje da spozna dobro i zlo, rekla je Gospa 14. ožujka 1985.

U Bibliji se riječ „dobro“ ponavlja oko tisuću puta, a riječ „zlo“ tek nešto više od 400 puta. U svojim je porukama Gospa četrdesetak puta govorila o dobru, a zlo je spomenula tek petnaestak puta. Možemo li iz toga zaključiti da o dobru treba govoriti dva-put ili triput više nego o zlu?

Naše riječi i djela utječu na našu okolinu

Svojim riječima, naime, utječemo na svoju okolinu. Kad govorimo o dobru, ono se množi. Kad govorimo o zlu, ono se širi. „Tko traži dobro, nalazi milost, a tko za zlom ide, ono će ga snaći“, kaže knjiga Mudrih izreka 11,27. „Ovo dani su dani kada se treba odlučiti za Boga, za mir i za dobro. Neka svaka mržnja i ljubomora iziđu iz vašeg života, iz vaših misli, a nastani se samo ljubav prema Bogu i bližnjima. Tako, samo tako, moći ćete raspoznati znakove ovog vremena. Ja sam s vama i vodim vas prema novom vremenu, vremenu koje vam Bog daje kao milost, da ga još više upoznate“. (25. siječnja 1993.)

25. listopada 1984. Gospa je rekla da joj Bog „dopušta da nam pomaže milostima, da se branimo protiv zla“, jer doista, htjeti nam ide, ali ne i činiti dobro. Ne činimo dobro koje bismo htjeli, nego zlo koje ne bismo htjeli (Rimljanima 7,18-19). „Da, bezuman je moj narod, ne poznaju me, djeca su oni nerazumna, ništa ne shvaćaju, mudri su tek za zlodjela, al' činiti dobro ne umiju“ (Jeremija 4,22). U Očenašu, sam Isus moli: „Izbavi nas od Zloga“ (Matej 6,13).

Isus u Jordanu „utapa“ grijeh

Kad je Bog u Isusu došao među nas, nije objašnjavao što je zlo, nego ga je iskusio i pobijedio. Za njega je Ivan Krstitelj rekao: „Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta“ (Ivan 1,29). Matej 3,13 izvještava o Isusovu krštenju na Jordanu... Jordan je rječica koja izvire u vječnim snjegovima planine Hermon i utječe u Mrtvo more, koje se nalazi ispod razine svjetskih mora. Dolazi iz najviših visina i ponire u najdublje dubine. Protječe najnižom dolinom na svijetu. Isus koji je bez grijeha, koji nije počinio nikakav grijeh, na sebe uzima grijeh svijeta, sagiba se, uranja u Jordan, u Jordanu „utapa“ grijeh, zatim uspravan izranja iz vode, uspravlja čovjeka. Bog se ponizio niže od svakoga čovjeka. Kad najniže

padnemo, ne možemo pasti niže nego što se Isus za nas spustio. On je novi Adam koji je bez grijeha (Rimljanima 7,18), nad kime Sotona nema nikakvu moć.

Dobro plodi dobrim

„Draga djeco... pozivam vas na dobro... Kažite, dječice, svakomu: Ja ti želim dobro i on će ti uzvratiti dobrim i dobro će se, dječice, nastaniti u srcu svakog čovjeka. Ja vam... nosim dobro svog Sina koji je dao svoj život da vas spasi. Zato, dječice, radujte se i ispružite ruke Isusu, koji je samo dobro“ (poruka, 25. prosinca 1997.).

I radovat ću se čineći im dobro, govori Gospodin (Jeremija 32,41). Vrati se, dušo moja, u svoj pokoj, jer Jahve je dobio tvoj (Ps 116,7.12).

Pjesma Kraljici Mira

GOSPA MEĐUGORSKA

Ivan Šarolić

I.
Na trgu, ispred crkve sv. Jakova, u Međugorju, kip je Gospe Međugorske, Kraljice Mira, od bijelog kararskog mramora, rad Dina Felicija. Puna je čednosti i ljepote, puna nježnosti i milosti Božje, bdije nad svojom djecom. Sva je u bjelini, tako smirena, blaga, jedna joj ruka na srcu, a druga ispružena prema nama. Ona nas k sebi zove. Oko Gospe su mirisne ruže, a iznad njezine glave nebo puno plavetnila, pred nju dolaze ljudi iz cijeloga svijeta i mole se Majci Mariji i Isusu za Mir i Nadu, za svijet što se je izgubio u svom hodu.

II.
Evo je, čeka svoju djecu raširenih ruku, čeka da joj otvorimo svoje srce i dušu i da se zavjetujemo biti uz njezinog sina Isusa. *Usne su joj rumene, oči krupne i plave, mali nos, crne trepavice i obrve*, tu je u plavosivkastoj haljini koja joj je prekrila cijelo tijelo i koja se gubi u bijelom oblaku. *Na glavi joj bijeli veo, koji pada niz ramena, ruke i leđa, a iznad glave kruna s dvanaest zlatnih zvijezda*. Ponekad je tako tužna, jer svijet sve više bježi od Boga. Ona je zdenac sreće u našim srcima, tu je, u Hercegovini, obilazi grobove Isusovih mučenika.

III.
Tako je nježna, tu je među bijelim ljiljanima, sklopila je svoje ruke, službenica Gospodnja, puna je čednosti i ljepote, evo je bdije i čeka dolazak svakog svog djeteta, iz cijelog svijeta, da mu dade dar svoje ljubavi i milost spasenja, te strpljivost u ovom svijetu koji sve više gubi sam sebe i svoje božanske tragove i ono iskonsko svoga bitka. Gospa Međugorska je naša Majka, Kraljica Mira i Kraljica nas Hrvata, ona nam daje snagu da izdržimo u ovim tako odsudnim vremenima, u kojima ljudi sve više gube tragove k Svetom te ostaju bez sebe i Boga.

IV.
U crkvi sv. Jakova u Međugorju, Kraljica Mira strpljivo nas čeka ovdje u mjestu molitve i spokoja, čeka da otvorimo svoje srce i dušu, da započnemo razgovor s njom i budemo što bliže njezinom sinu Isusu. Godinama dolazim i nalazim samoga sebe, ovdje me nešto stalno vuče i osjećam da sam kod kuće, osjećam u svome srcu radost, i da sam dio Božje ljubavi i ovog svemira. Osjećam da sam, kad sam kod Majke Božje, bliz samome Bogu i da mu pripadam, i molim se Gospi od Međugorja i Isusu, molim se svom sv. Leopoldu Mandiću za sebe, svoje žive i mrtve, za svoj narod hrvatski i domovinu Hrvatsku, molim se za mir u svijetu.

RIM - GOSPA OD ČUDA

Pogledao sam prema kapelici i vidio na njezinu oltaru kako stoji živa, neopisivo lijepa, Presveta Djevica Marija, slična onoj na Čudotvornoj medalji. Pao sam odmah na koljena na mjestu gdje sam se našao. Premda mi ništa nije rekla, razumio sam svu grozotu stanja u kojem sam bio, izobličeni grijeha, te ljepotu katoličke vjere, jednom riječju – sve sam razumio. Mogu reći: „Pao sam kao Židov, a ustao kao kršćanin“.

Priradio fra Karlo Lovrić

Alfonz Ratisbonne, dvadeset sedmogodišnji Židov, doktor prava, po prirodi veseljak, zaručen s Florom, sin bogatih bankara... mnogi su mu predviđali velik uspjeh u životu. Rugao se katoličkim dogmama (vjerskim istinama) i uopće katoličkoj crkvenoj praksi, posebice Čudotvornoj medalji. Nekoliko riječi o medalji, kad i kako je nastala:

Blažena Djevica Marija se 27. studenoga godine 1830. u 17.30 sati, u vrijeme molitve novakinja u kapelici u Parizu, ukazuje Katarini Labouré. Katarina ispod slike sv. Josipa najprije vidi kao dvije žive slike koje prolaze, na dnu povezane, u kojima Presveta Djevica stoji na zemaljskoj polukugli, nogama gazeći zmiiju.

Na prvoj slici, Djevica u svojim rukama drži malu, pozlaćenu kuglu s križem koju diže prema nebu. Katarina čuje riječi: „Ova kugla prikazuje cijeli svijet, Francusku i svaku osobu na poseban način.“ Na drugoj slici, iz njezinih otvorenih ruku, na čijim su prstima prstenja od dragog kamenja, izlaze zrake prekrasnog svjetla. Katarina u isti čas čuje glas koji kaže: „Ove zrake su simbol milosti koje dijelim osobama koje ih traže.“ A da protumači drago kamenje iz kojega ne izlaze zrake, kaže: „To je slika milosti koje se zaboravlja moliti.“

Potom se oblikovao jedan ovalni lik oko Blažene Djevice Marije i Katarina u polukrugu vidi zlatnim slovima napisan zaziv: „O, Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas koji se tebi utječemo.“ Tada se čuo glas: „Neka se napravi medalja po ovom modelu. Osobe koje je budu nosile s povjerenjem, primit će velike milosti.“ Napokon se slika okrenu i Katarina vidje drugu stranu medalje: Iznad križa veliko slovo M (Marija), dolje dva srca, jedno okrunjeno trnjem, drugo probodeno mačem. Sliku okružuje dvanaest zvijezda.

Dopuštanjem pariškog nadbiskupa, u lipnju 1832. napravljene su prve medalje. Popularnost medalja rasla je i ubrzo su postale poznate kao „Čudotvorne medalje“. Toliko o medalji, da bi se moglo razumjeti što slijedi.

Mijenja smjer putovanja

Jednoga dana Ratisbonne odlučio posjetiti neka mjesta na istoku i zapadu, ali ne i Rim. Moglo bi se reći da je mrzio taj grad jer je papino sjedište, a on je mrzio papu i sve što ga podsjeća na njega.

Krstio se 31. siječnja 1842. i uzeo ime Alfonz Marija. Raskinuo je zaručke sa zaručnicom Florom i ušao u Družbu Isusovu i postao 1848. svećenikom. Bio je misionar u svojoj domovini Palestini, gdje je umro na glasu svetosti. Pred kraj života prešao je u Kongregaciju redovnika Naše Gospe Sionske, koja je osnovana za obraćenje Židova i muslimana, s jednim sjedištem u Palestini. Ovaj posljednji čin bio je od posebne vrijednosti za povijest ove središnje crkve. Ona se uzdigla u Marijino svetište.

U Napulju se dogodilo nešto neobjašnjivo. Neodoljiva unutarnja snaga prisili ga da promijeni smjer svoga putovanja. Namjesto u Palermo, pošao je u Rim.

Stigavši u Vječni Grad, posjetio je mnogo svojih prijatelja, među kojima i Teodora de Bussiarea, prekaljenog katolika. Ovaj, poznajući Ratisbonnea kao nevjernika, uspio ga je uvjeriti da primi Čudotvornu medalju i obećao mu je da će ga preporučiti Gospi molitvom koju je napisao sv. Bernard. A Ratisbonne će podrugljivo:

– To znači da ću imati prigodu, dok budem razgovarao sa svojim prijateljima, narugati se vašem vjerovanju.

– Čini kako znaš – odgovori mu prijatelj Teodor de Bussiere i počeo sa svojom obitelji moliti za njegovo obraćenje.

Dana 20. siječnja 1842. skupa su izišli iz kuće. Zaustaviše se pred crkvom sv. Andrije delle Fratte. Katolik, Teodor de Bussiere, pošao je u sakristiju naručiti svetu Misu za dušnicu, dok je Židov razgledavao umjetničke slike u crkvi. Bilo je točno podne. Prazna crkva odavala je sliku napuštenoga mjesta, a jedan crni pas prošao je pokraj Ratisbonnea skačući i iznenada je nestao.

Pao sam kao Židov, a ustao kao kršćanin

„Dok sam hodao kroz crkvu, odjednom sam, neočekivano, osjetio nemir i vidio pred sobom kao neku vrstu vela (koprenu), a cijela crkva mi se učinila tamnom, osim jedne kapelice u kojoj kao da se skupilo svjetlo cijele crkve. Pogledao sam prema kapelici s toliko svjetla i vidio na njezinu oltaru kako stoji živa, neopisivo lijepa Presveta Djevica Marija, slična onoj na Čudotvornoj medalji. Pao sam odmah na koljena na mjestu gdje sam se našao. Premda mi ništa nije rekla, razumio sam svu grozotu stanja u kojem sam bio, izobličeni grijeha, te ljepotu katoličke vjere, jednom riječju – sve sam razumio. Mogu reći: 'Pao sam kao Židov, a ustao kao kršćanin.'“

Krstio se 31. siječnja 1842. i uzeo ime Alfonz Marija. Raskinuo je zaručke sa zaručnicom Florom i ušao u Družbu Isusovu i postao 1848. svećenikom. Bio je misionar

u svojoj domovini Palestini, gdje je umro na glasu svetosti. Pred kraj života prešao je u Kongregaciju redovnika Naše Gospe Sionske, koja je osnovana za obraćenje Židova i muslimana, s jednim sjedištem u Palestini. Ovaj posljednji čin bio je od posebne vrijednosti za povijest ove središnje crkve. Ona se uzdigla u Marijino svetište. Osamnaestoga siječnja 1848. oltar na kojem se ukazala Gospa (oltar već posvećen sv. Mihaelu) biva posvećen Blaženoj Djevici Mariji s naslovom medalje, sjećanje na Čudotvornu medalju koju je Ratisbonne imao u trenutku svoga obraćenja.

Gospa Čuda

Puk je pak prozvao Djevicu koja se ukazala u sv. Andriji „Gospom Čuda“, jer je obraćenje imalo odjeka u cijelom svijetu. Kroz nekoliko godina postalo je jedno od najpoznatijih svetišta. Mnogi su željeli doći i posjetiti ovo svetište. Svećenici, prelati i biskupi natjecali su se tko će slaviti svetu Misu na onom oltaru, a vjernici tko će pohoditi ovo svetište.

Riječi jednoga svjedoka (P. D' Aversa) nalaze potvrdu rečenoga u dugom popisu svetih i blaženih koji su molili pred Djevicom Čuda. Tako sv. Maria Crociffissa di Rosa, utemeljiteljica Služavki Ljubavi (1850.), sv. Vinko Paulski, sv. Ivan don Bosco na Veliku subotu 1880. da bi isprosio odobrenje Konstitucija svoje obitelji, sv. Terezija od Djeteta Isusa (1887.), bl. Luigi Guanella, sv. Luigi Orione, Marija Terezija Lodocowska... Ali i jedno ime koje se ne smije zaboraviti: sv. Maksimilijan Marija Kolbe, koji je još kao klerik u kolegiju sv. Teodora (20. siječnja 1917.), dok je slušao svoga magistra o obraćenju Ratisbonnea, posjetio ovu crkvu. Tu je sv. Maksimilijan dobio nadahnuće za osnivanje Marijine legije. I ne samo to, slavio je svoju mladu Misu 29. travnja 1918. na oltaru svoje Gospe.

Zbog takve pobožnosti i zbog mnogih obraćenja koja su zabilježena, papa Benedikt XV. nazvao je ovo svetište RIMSKIM LURDOM. Papa Pio XII. uzdigao je 1942. crkvu u baziliku, a papa Ivan XXIII. dao joj je kardinalski naslov.

Ivan Pavao II. je 28. veljače 1982. napisao: „Otvorite širom vrata svojega srca Gospodinu. Ne bojte se. Ljubav Božja ne stavlja veći teret nego ga možemo nositi. On nudi nužnu pomoć. Tu je Marija koja, kako kaže sv. Albert Veliki, dijeli svima svakojaka dobra.“

Ozdravljenje padobranca muslimana

Naser, mladi musliman, padobranac jordanke vojske u Amanu, pri jednom nezgodnom skoku pomakao je kralježak i bio je prikovan za krevet. Ne može se izliječiti. Zaručen je s mladom muslimankom, učenicom kod sestara Krunice. Velika je tuga za oboje zaručnika. Nasera su prebacili u London, gdje je poslije jedne nes(p)retne injekcije doživio paraliziran. Vraća se u vojnu bolnicu u Amanu. Roditelji zaručnice, kao i Naser, mišljenja su da bi trebalo prekinuti zaručke. Međutim, zaručnica prijateljica s. L. od Krunice, za posjeta, pokrenuta Duhom Svetim daje Naseru Čudotvornu medalju. On je poljubi i stavi je oko vrata. Sestra L. mu kaže: „Ono što liječnici ne mogu učiniti, Bog će to učiniti i ozdravit će te.“ One noći Naser čuje glas: „Naseru, ti si zdrav, ustani!“ Odgovori mu: „Nemoguće, ja sam paraliziran doživotno.“ I drugi put kaže mu glas: „Naseru, zdrav si, ustani.“ Opet isti odgovor. I treći put kaže mu glas: „Ja sam Isusova Majka, u njegovo ime ja te ozdravljam, ustani.“ U isto vrijeme osjeti dvije snažne ruke koje ga ustaju. On je zdrav. Skačući od radosti što je zbilja ozdravio, probudi cijelu bolnicu. Liječnici i medicinske sestre ne vjeruju svojim očima. Sutradan zatraži potvrdu o čudesnom ozdravljenju. Daju mu potvrdu da je njegovo ozdravljenje ljudski neprotumačivo. Zašto je to bitno? Naser biva apostolom Marijinim i posvuda više da ga je „Sittna Miriam“, Gospa Marija, ozdravila.

Sa svojom zaručnicom sudjeluje u Misi zahvalnici. Ništa više nije na putu njihovoj vezi. I mons. Sinaan, biskup u Amanu, obaviješten je o tome te da Naser želi biti kršćaninom.

(Iz „Jedna minuta s Marijom“ – internet: Notre Dame de Kabylie)

Razgovor s Kolumbijcem Carlosom Casteladom, župnikom u župi Sv. Križa u Chilapu, Meksiko

OTVORIMO OČI VJERE I POGLEDAJMO SEBE IZNUTRA

Više mi se sviđalo ono malo Međugorje od prije. Bojim se da su mnogi počeli gubiti iz vida onaj pravi smisao Međugorja. Međugorje nije turizam, ono je jedna bol, Međugorje znači pasti na koljena i klanjati se Isusu Kristu u Presvetom oltarskom sakramentu, Međugorje znači klečati na kamenu i moliti Boga da nam otvori srca, Međugorje znači otkloniti buku svijeta i poći unutar sebe.

Razgovarala Huanita Dragičević

Razgovor s vlč. Carlosom Casteladom snimljen je za slušatelje Radiopostaje „Mir“ Međugorje tijekom njegova drugog hodočašća Međugorju, prošloga ljeta. Na početku nas je, naravno, zanimalo kako se ovaj Kolumbijac našao na župi u Meksiku:

– Potječem iz Kolumbije, gdje sam studirao bogosloviju. Zbog različitih problema, kojima je bila bremenita moja zemlja, studij sam završio u Meksiku i tu sam zaređen za svećenika. U Meksiku živim od 1994. godine.

Meksiko je pretežito katolička zemlja. Kažite nam nešto o vjerskom životu u svojoj zemlji?

– Na početku želim istaknuti da Meksikanci imaju dvije velike ljubavi, jednu prema Gospi Guadalupskoj, drugu prema papi. No osim tih dviju ljubavi, moram reći da u Meksiku sada cvjeta i ljubav prema Kraljici Mira. Premda smo toliko fizički udaljeni, do mnogih župa i crkava, dakle do vjernika, stiže poruka Kraljice Mira iz Međugorja. Gospa Guadalupska i Gospa, Kraljica Mira, za nas su jedna Gospa, jedna Majka i zato hodočastimo izdaleka ovdje k vama.

Kako ste upoznali Kraljicu Mira?

– S Gospom, Kraljicom Mira, upoznao sam se po jednoj slici koju su donijeli meksički hodočasnici iz Međugorja. Sliku sam vidio u glavnom gradu, Mexico Citiju, i pomislio sam – želim da podeš sa mnom u moju župu. Župnik župe u kojoj sam vidio

sliku kazao mi je da Međugorje još nije priznato i da mu se zbog toga baš i ne sviđa ta slika. Kazao sam mu neka mi onda dopusti sliku ponijeti. Meni naime nije bilo bitno je li ili nije Međugorje potvrđeno, jer dok Gospa govori ona je naša majka. Sliku sam tako dobio na dar i donio sam je u svoju crkvu. Nakon toga započelo je veliko obraćenje u mojoj župi. U Gospinim porukama, koje su do mene dolazile, uviđao sam naj snažniji poziv na obraćenje i, u središtu svega, veliku ljubav prema Euharistiji.

U svojoj župi, osim crkve, imam petnaest kapelica koje se nalaze na udaljenim rančevima i u udaljenim selima i svoga sam biskupa zamolio za dopuštenje da mogu taj Gospin lik nositi od jedne do druge kapelice. Sa sobom sam, dakle, u tom liku nosio ne samo Gospu, već i Presveti oltarski sakrament i uvijek je bilo divno vidjeti kako taj siromašni narod izlazi nama u susret dočekati Isusa i Mariju. Tu, za tih susreta, započelo je veliko obraćenje koje sam spomenuo. Ljudi su najprije dolazili u velikom broju na ispovijed, a potom smo počeli organizirati duhovne obnove.

Kad su me prvi put pozvali u Međugorje i dali mi priliku sudjelovati na Svećeničkom tjednu, u duhovnoj obnovi za svećenike, odmah sam pristao. Nas četverica svećenika putovali smo skupa. Prije dolaska u Međugorje, otišli smo u Rim jer smo željeli hodočastiti i u taj grad. Na žalost, u Rimu sam ostao tri dana zatvoren u zrač-

noj luci jer sam imao kolumbijsku putovnicu i nisu me puštali na talijansko tlo. Tu su mi objasnili da neću moći doći ni u Međugorje jer nisam imao vizu za BiH.

Ipak ste, unatoč preprekama, došli u Međugorje i sudjelovali na Svećeničkom tjednu. Vaši dojmovi?

– U Split sam doletio s pedeset dva dolara u džepu i s puno povjerenja u srcu. U rimskoj zračnoj luci tri sam dana i tri noći molio krunicu. Došavši u Split, nisu me puštali ući u Hrvatsku jer nisam imao vizu. Dok sam tu stajao, netko je na hrvatskom zavikao: „Ovdje ima jedna torba, tko je to Castelada?“ Izišao sam, uzeo torbu i tako se našao u Hrvatskoj, bez vize. Od ona pedeset dva dolara koja sam imao u džepu, pedeset sam platio taksistu da me odveze u Međugorje.

U Međugorju sam s nekoliko svećenika bio smješten u jednom pansionu, a primila me je gospođa po imenu Marija. Kod nje sam bio smješten u ponedjeljak i utorak, a kako se njezina majka razboljela, hitno je morala otići njegovati majku. Ostavila mi je ključ i ja sam ostao u kući. Osam dana postio sam o kruhu i vodi. Znam da je to Gospa od mene tražila. Približavao se kraj Svećeničkog tjedna i počeo sam se brinuti. Trebam se vratiti, a nisam imao ni jednoga novčića. Molio sam Gospu da mi pomogne. Na seminaru je sudjelovalo nas 460 svećenika, pa sam došao na pomisao zamoliti svakoga od njih da mi dade po je-

dan dolar. Moleći krunicu, odjednom sam shvatio da je ta ideja da ih molim po dolar bila samo moja. Na nju sam bio nadošao jer nisam imao potpuno povjerenje u Gospu. Kad sam to shvatio, odlučio sam ni od koga ništa ne pitati već imati potpuno povjerenje u Majku. I kad smo toga petka molili križni put na Križevcu, jedan se svećenik sudario sa staricom od 82 godine. Da žena ne bi pala na kamenje, priskočio sam i pridržao je. Kazao sam joj: „Gospođo, da Vam pomognem!“ a ona me ispravi: „Gospođice!“ Bilo mi je drago da ta osoba govori španjolski, konačno sam imao s kime razgovarati. Njoj je, opet, bilo drago što sam Kolumbijac koji je radio u Argentini, njezinoj domovini. Postali smo prijatelji i ona me je pozvala da pođem s njom u Dubrovnik. Odgovorio sam da bih vrlo rado pošao, ali nemam novca. Zapravo sam i ja trebao letjeti iz Dubrovnika, a nisam imao ni vizu. Nakon završetka naše duhovne obnove, svi svećenici pošli su svojim kućama. Ostao sam sam, u slavi Božjoj, a u Međugorju je ostala i ta starica, koja se zvala Glorija. Iza seminara u Međugorju je ostao i jedan stariji svećenik, pa je Glorija i njezina pozvala u Dubrovnik. Njih dvoje bili su približno istih godina i kako to često među vršnjacima biva – porječkali su se. Tada je gospođica, u ljutnji, rekla da će meni platiti put, a njemu ne će. Tako sam s Glorijom krenuo put Dubrovnika, premda je znala da nemam vizu. Izvadio sam krunicu i mahnuo joj pred očima, govoreći: „Ovo je moja viza. Pred Kraljicom Neba i Zemlje nema zemaljske moći jače od nje“. I dogodilo se isto kao na dolasku iz Splita: nitko nas nije zaustavljao na granici i u Dubrovnik smo stigli bez poteškoća.

Kakva ste iskustva ponijeli iz Međugorja?

– Iz Međugorja sam otišao sa spoznajom da ovdje ne treba dolaziti nešto vidjeti, primjerice vidjeti Gospu, niti pak očekivati neke nadnaravne, spektakularne događaje. Shvatio sam da nas Gospa u Međugorje ne zove vidjeti nju, vidioc, ovaj kamen ili prirodu. Zove nas ovdje otvoriti oči vjere, pogledati sebe iznutra. U to me napose utvrdio način na koji su me primili u Međugorju, gostoprimstvo kojim su nas dočekali – ljudi kod kojih sam stanovao morali su otputovati i jednostavno su mi dali ključ svoje kuće. Mislim da tako mogu postupati samo ljudi koji nose Boga u svom srcu.

Kad sam se vratio kući, župljani su me pitali jesam li vidio Gospu, a ja sam im od-

govarao: „Ne, ali vidio sam još veće i ljepše stvari. Vidio sam ljude koji su kućna vrata ostavljali otvorena i dopuštali strancima da žive u njihovim kućama. Vidio sam ljude koji su dokumente i dragocjenosti ostavljali pred očima stranaca i nitko ih nije krao. Vidio sam zaručnike koji su držali krunice u ruci i skupa molili; vidio sam silne redove ljudi, ne pred prodavaonicama, već pred ispovjedaonicama; vidio sam ljude koji satima mole na koljenima i slušaju svetu Misu. Vidio sam ljude koji su plakali zbog svojih grijeha kojih su postali svjesni. Po prvi put u životu imao sam priliku čuti riječ Božju na toliko različitih jezika.“ Svojim sam župljanima rekao: „Da, tamo gdje sam bio, tamo se živi mir!“ Također sam im poručio da Gospu ne traže na nebu, već u svome srcu, jer ona jest tu, u srcu. I rekao sam im da takva treba biti i naša župa – župa puna ljubavi i mira. Rezultati? Šest godina kasnije, u mojoj župi jednom mjesečno imamo duhovnu obnovu. U obnovi sudjeluje po dvije tisuće vjernika. I moji župljani primaju u svoje kuće te došljake i nude im ono što imaju – ako je to samo kruh i voda, nudi se srcem. To jest Evanđelje – dijeliti radost u Bogu, svoje siromaštvo i sve što imaš. Zato je za mene Međugorje, ako me pitate, mir i ljubav. To nalazim u Svetom pismu, Isus nam po sakramentima oprašta i poziva nas da ga slijedimo.

Kako vidite Međugorje danas, za svoga drugog dolaska?

– I sada vidim isto ono što sam vidio i prije šest godina – jednostavne ljude, ali moram reći da vidim i puno novih, velikih zgrada. A više mi se sviđalo ono malo Međugorje od prije. Bojim se da su mnogi počeli gubiti iz vida onaj pravi smisao Međugorja. Međugorje nije turizam, ono je jedna bol, Međugorje znači pasti na koljena i klanjati se Isusu Kristu u Presvetom oltarskom sakramentu, Međugorje znači klečati na kamenu i moliti Boga da nam otvori srca, Međugorje znači otkloniti buku svije-

ta i poći unutar sebe, Međugorje je očuvanje hodočasničkog puta. A tko će vidjeti Gospu, to odlučuje Bog, to može onaj tko je odabran vidjeti je. Međugorje znači – i to govorim svojim vjernicima – dušom i srcem pred sobom vidjeti Isusa te promijeniti svoj život, obratiti se. Tako se, vjerni, možemo vratiti u svoje župe ljubeći jedni druge, vratiti se s osmijehom svoje Majke koju ne vidimo, ali je posve sigurno – ona vidi nas.

Tri puta sam imao priliku biti kod Ivana za vrijeme ukazanja. Svaki sam se put obraćao Majci riječima: „Majko, otvori moje srce i učini me svetim svećenikom, blažena Majko, pomoz mi da ni na trenutak ne zaboravim Isusa, i da uvijek kad držim hostiju znam da je on moj živi Bog, da je to najveće čudo na svijetu.“ To je ono na što nas Gospa poziva – da u Euharistiji gledamo njezina sina Isusa. Gospu ne možemo svi vidjeti, ali euharistijskog Isusa možemo svi. Doći u Međugorje znači vratiti se Isusu i vratiti krunicu u naš svaki-danji život. Kad u svom srcu imamo te nakane, onda se u Međugorje može doći i bez vize.

Molim te Bože, oče naš, slavni Bože, Bože ljubavi! obraćam ti se Bože, oče našega Isusa Krista, blagoslovi i udijeli svaki mir po zagovoru bezgrješne Djevice Marije, Kraljice Mira. Neka vas Bog blagoslovi jedinim istinskim mirom, koji dolazi samo od njega. Molim Te, Gospe, Kraljice Mira, nemoj se nikad umoriti od Boga moliti mir za nas i za sve koji slušaju ovu radiopostaju i koji budu čitali ovaj razgovor. Učini, Majko, da jednoga dana ljudi svih nacija i svih vjera prepoznaju snagu križa na kojemu je tvoj sin umro i da se, bez obzira na razlike, naučimo poštovati jedni druge. Neka nam Marija izmoli taj dar i neka nas Bog blagoslovi po Isusu i Bezgrješnom srcu Marijinu. Neka Bog pogleda na sve vaše poteškoće i vaše probleme, i neka vas blagoslovi u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Vidio sam ljude koji su kućna vrata ostavljali otvorena i dopuštali strancima da žive u njihovim kućama. Vidio sam ljude koji su dokumente i dragocjenosti ostavljali pred očima stranaca i nitko ih nije krao. Vidio sam zaručnike koji su držali krunice u ruci i skupa molili; vidio sam silne redove ljudi, ne pred prodavaonicama, već pred ispovjedaonicama; vidio sam ljude koji satima mole na koljenima i slušaju svetu Misu. Vidio sam ljude koji su plakali zbog svojih grijeha kojih su postali svjesni. Po prvi put u životu imao sam priliku čuti riječ Božju na toliko različitih jezika.

RAP, COOL, ANARHIST ITD. Miljenko Stojić

Zaplovismo u novu godinu. Što se posebno dogodilo? Ma ništa! Idemo dalje, a vrijeme neumitno klizi, nazivali ga mi novim ili starim.

Idu dalje i velike medijske kuće. Rade li rade. Neprestano izbacuju sve nove i nove proizvode, a mi bismo ih trebali kupovati i diviti im se. Taman posla! Bilo je dosta toga u pionirima, omladini, Titovim vojnicima i sličnim bedastocama. Čao umišljeni, odoh ja svojim putom.

Da, nešto slično izgleda da je razmišljala i grčka mladež u posljednje vrijeme. Izišli su na ulice, kako se to kaže medijskim jezikom. A mi smo ih kao opčinjeni gledali. Hoće li razbiti još jednu ulicu, hoće li poteći krv, hoće li proglasiti nešto svoje, hoće li... Baš kao u starom Rimu. Gladijatori su u areni, a mi, svjetina, navijamo, palac gore, palac dolje. I tako su riješeni svi problemi na ovom svijetu. Igre uveseljavaju nevoljni puk. Kakva kriza, kakva recesija, kakve trice i kućine. Ali, da se vratimo još malo negdašnjem Rimu, može i staroj Grčkoj, a može i Aleksandru Makedonskom. Ima dosta zanimljivih ličnosti. Nekada su predstavljale nešto veliko, potom su najedanput propale. Znamo li zašto? Pa, dobro, učili smo povijest i tamo se kaže da... E, izgleda da sve nije tako. Nabrojane i još mnoštvo njih veže nešto zajedničko: odali su se nečudo-ređu. Npr. povjesničari koje ne spominju u školskim knjigama kažu da je Aleksandar Makedonski umro izmučen od sifilisa. Pali je i ubijao na sve strane, ter usput volio svoje muške ljubavnike. Nisam povjesničar, nisam sve to istraživao pa spomenu-tima prepuštam odgovornost za navedene

riječi. A kad smo već kod toga, ne pročitah nigdje da im se netko suprotstavio. Druga strana mukom se glasa, pa mi se sve neka-ko čini da nismo daleko od istine. I sad, što s tim? One spomenute medijske kuće, raznorazni bogataši, vlastodršci, umjetnici, slijepo slijede proglašenu povijest, u skladu s današnjom batinom zvanom „politička korektnost“. Nije ona na njihovim leđima, ona je u njihovim rukama, a leđa su naša. Nadosmo se tako u društvu propalih vojskovođa, carstava, dekadentnih društava. Možda će netko reći, ma pusti naklapanje. Zar spomenuti nisu tako mnogo dali povijesti? Recimo da jesu, ako preskočimo da je Aleksandar Makedonski zapalio bogatu perzijsku knjižnicu u Perzepolisu, da su Grci i Rimljani tako mnogo toga preuzeli od nekih drugih naroda, npr. Perzijanaca, a njih gurnuli u zapećak. Ma, hoću samo reći da sve nije tako crno-bijelo kako nam se hoće posredovati. Svijet naprijed nisu vodili kojekakvi propaliteti, već dobro koje se probijalo unatoč njima.

A mladež k'o mladež. Oni se, kao, nešto bune. Znaju li zbog čega? Možda to odre-paju, znate ono, kapa šilterica okrenuta naopačke, široke nezgrapne hlače, skupa majica. Oni su cool, oni su anarhisti, oni su sila. I lete riječi, bolje nego u nekog prebije-nog crnca u američkom zatvoru. Samo, što li se iza brda valja? Stvaratelji mladenač-kih trendova zadovoljno trljaju ruke. Ovce smjerno idu na šišanje. Novčanici se pune, može se i hazardirati. Svejedno je propala neka banka ili ne, milijarde dolara tamo ili ovamo. Sve će to platiti porezni obveznici, pa igra može krenuti ispočetka. Bez žutog

i crvenog kartona, to je za amatere, samo im se ne smije reći da su to.

Očito sam pod dojmom posljednjih događaja kad ovoliko pišem o tim stvarima. Pa da ja skrenem malo u druge vode. Što bi Kraljica Mira rekla na sve ovo? Vjerujem da bi se nasmiješila i rekla mladima, daj, dođite u župu Međugorje i pogledajte kako se može biti „cool“ na pravi način. Nipošto ne ćete biti sami. Bezbrojni su mladi već tamo, odnosno žive od istina koje su pronašli u toj oazi duhovnosti. Ja bih, pak, dodao da javna glasila to uredno prešućuju, ali to ne znači da se istina ne probija. Znam, vratio bih se time istoj temi, ali bi mi Kraljica Mira oprostila. Ona nas, naime, ne trga iz našega svakidašnjeg života, nego nas najprije uči u svojoj školi kako shvatiti svijet oko sebe, a tek onda ići u njega. To je zaista temeljni životni stav. Nismo došli niotkuda i ne ćemo otići nikamo. Bog nas je stvorio jednoga dana i isto tako jednoga dana vratit ćemo se k njemu. Jesmo li toga svjesni ili si dopuštamo ići za ovozemaljskim veličinama koje se kite svojom propašću? Znam da nije u skladu ovo pitanje s političkom korektnošću, ali znam ni da ta politička korektnost nije u skladu s Božjim riječima. Uzalud joj je što se kiti tuđim perjem, mirom, rješavanjem sukoba i slično. Dečki, to se radi na posve drugi način. Ako ne znate kako, počnite moliti pa ćete shvatiti.

Ima ovaj svijet budućnost. Nije sve tako crno kako bi netko mogao pomisliti zbog gornjih riječi. Ta budućnost smo mi. Oprani od nanosa lažnog blještavila i lažnih misli, usredotočeni na bitno sadržano u Božjoj riječi.

Sve o događajima u Međugorju i odjecima u svijetu i Katoličkoj

Crkvi čitajte u novom

mjesečniku - Glasniku mira.

Čitajte i preporučite drugima

Glasnik mira, mjesečnik

Informativnog centra "Mir"

Međugorje.

Suradujte u Glasniku mira,

pišite nam o svojim iskustvima.

Pretplatite se na Glasnik mira.

Godišnja pretplata (12 brojeva):

30 KM/120 Kn

Jajce 87,8 Mhz
 Mostar 100 Mhz
 Banja Luka 107,8 Mhz
 Hercegovina 101,5 Mhz
 Lašvanska dolina 100 Mhz
 Split, Južna Hrvatska 101,5 Mhz
 Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz
 Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz
 Sjeverozapadna Bosna, Jajce 106,7 Mhz
 Zepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz
 Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz
 Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz
 Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz

Sateliti:
 Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6
 Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4
 Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIRA" MEĐUGORJE
 Gospin trg 1
 88266 Međugorje,
 Bosna i Hercegovina

Tel.: ++387 36/653-328 uredništvo
 ++387 36/653-326 glavni tehničar
 ++387 36/653-310 marketing
 Faks: ++387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
 www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa
 19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa
 19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
 21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Krunica
 - U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
 - U korizm: otajstva svjetla i žalosna otajstva
 - U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
 18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
 19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 14 h Križni put uz Križevac
 17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
 19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti po dogovoru
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa
 19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
 21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Misa na hrvatskom
 Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
 Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
 Tijekom dana Susreti sa svjedocima
 Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
 14 h Krunica na Brdu ukazanja
 17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
 17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
 18 h Sv. Misa
 19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

9 771840 141000